

John RAFLES

serie

Nieuwe avonturen van de gentleman-inbreker

Nr 6 ■ IN DE ONDERWERELD VAN NEW-YORK ■

Prijs voor België 5,95 fr.
Voor Nederland 37 cent

JOHN RAFILES - SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door Uitgeverij «Meva» Hove-Antwerpen

Voor Nederland:

Import- en Exportbureau, Schoolstr. 25, Den Haag - Telefoon 111518

Druck verboden — Alle rechten voorbehouden

IN DE ONDERWERELD VAN NEW-YORK

HOOFDSTUK I

Een onverwacht Bezoek

Sir Easter, directeur van de verzekeringsmaatschappij, « the Eagle », zat achter zijn mahoniehouten bureau te piekeren, toen zijn privé secretaresse hem in zijn gedachten kwam storen. Zij kwam tamelijk luidruchtig door de deur van het antichambre, waarin zij was geïnstalleerd, het bureel van haar directeur binnengevallen en overhandigde hem een naamkaartje van een heer die dringend wenste gehoord te worden.

Easter bekeek nadenkend het stijlvolle kaartje :

— Malcolm, zei hij... directeur van de verzekeringsmaatschappij « Life ». Ken ik niet... Hoe ziet hij er uit ?

— Wilt u even zelf een oordeel vellen, Sir Easter, klonk een harde stem. Hier ben ik... Malcolm !

Een tamelijk originele manier om zich voor te stellen was het zeker en in de stem van de binnentredende was een ondubbelzinnige toon van spot te herkennen.

— Mister Malcolm, begon Easter, het is mij onbekend of jullie in Chicago met deze

eigenaardige gewoonte behebt zijn, ergens ongevraagd binnen te vallen. Maar ik meen te weten dat zakenmensen altijd op leeftijd gesteld zijn.

— Sir Easter, dat is een zeer omstrengden opvatting, vooral hier bij ons in Amerika. Het is niet de eerste maal dat wij die ouderwetse Europese konventie aan onze zolen lappen.

— Alle respect voor uw rasecht Americanisme sir, maar ik moet bekennen dat uw houding mij niet bepaald aanstaat en dat ik een heftige aanvechting in mij voel opkomen, om u eenvoudig mede te delen dat ik voorlopig het eerste half uur belet ben. U kan zolang de juffrouw met uw gezelschap charmeren.

— Uitstekend antwoordde de man, Wilt u dus maar verdwijnen miss ? Ik heb het een en ander met uw directeur te bespreken...

— Mister Malcolm, sprong Easter verontwaardigd op, ik verzoek u dringend zich beleefd aan te stellen, zoo niet zal ik mij verplicht zien u formeel uit dit bureau te wijzen.

— Dat heet ik tenminste verstandig gesproken, riposteerde de vreemdeling, terwijl hij zich in een der confortabele, metalen bureaustoelen neerliet. Ik zal dus beleefd zijn en hier blijven. Tot straks miss...

De secretaresse, die verstomd de hele scène had aanhoord, gluurde even naar haar patroon en verliet, toen deze met een bijna onmerkbaar hoofdknik toestemde, het vertrek. De vreemde man keek haar na en monkellachte.

— U hebt geen slechte keuze ! merkte hij op.

Hij fixeerde Easter, die niet bepaald rustig op zijn stoel zat. Hij scharrelde enigszins onhandig naar een stapeltje papieren, die hij helemaal niet nodig had.

— Hoe zou u het vinden, mister Malcolm, indien een u totaal onbekend iemand zich met zoveel verwaandheid in uw zaken kwam mengen ?

— Ik ? wel, beste heer, indien ik hem niet de eerste seconde door het raam schoot — een van de vele absurditeiten, die een mens in een onbewaakt ogenblik zou kunnen begaan — zou ik hem goed opnemen, trachten te weten wie hij is, nagaan of ik hem niet kan gebruiken... of mijn voorzorgen nemen dat hij bij zijn terugtocht niet al te ver meer loopt.

— Daar over zit ik net te piekeren. En gesteld, dat ik uw laatste overweging in de praktijk zou omzetten, wat dan, mister Malcolm ?

— U bent zeer onlogisch. U begint aan het verkeerde eind en is het niet dwaas iemand die ge niet kent, eenvoudig het hoekje om te helpen.

— Dat is altijd dwaas, maar het is soms noodzakelijk.

— Nou, sir Easter, ik houd mij steeds ter uwer beschikking, moest u er lust toe voelen zulke dwaasheid te begaan, dan zal ik heus geen straatje omlopen. Ik weet toevallig zo een beetje wat ik waard ben. Maar zou u eindelijk niet eens willen vernemen, wie ik ben en waarom ik met u in onderhandeling wilde treden ?

— Uw verregaande onbeschaamdheid heeft mij tot nu toe verhinderd ook maar een ernstige vraag te stellen.

— Jammer, want mijn tijd is even beperkt als de uwe.

— Mister Malcolm, sprak Easter die weer helemaal meester was van zichzelf, laat ons ophouden met deze venijnigheid. Het is momenteel twee uur en tien. Om half drie ten laatste moet ik hier weg. U kan rekenen, geloof ik ?

— Zeer goed zelfs, sir Easter en om u gerust te stellen kan ik u mededelen, dat u, zo wij over twintig minuten nog niet tot een akkoord zijn gekomen, u in elk geval niet op uw rendez-vous zult zijn.

Het werd Easter al te bar. Hij sprong op en stevende in de richting van het venster. Bruusk wende hij zich om naar Malcolm. Hij had ongemerkt zijn revolver getrokken en hard klonk opeens de bedreiging.

— Handen omhoog !

Malcolm gehoorzaamde onmiddellijk, doch schamper klonk zijn stem, toen hij zegde :

— Mooie manier om iemand te verwelkomen. Ge denkt toch zeker niet Easter dat gij mij daardoor kunt imponeren.

— Geen vertrouwelijkheden, mister Malcolm.

— Wel, Smith, ik dacht dat jij...

De directeur week automatisch een stap achteruit.

— Hoe weet jij, hijgde hij, hoe weet jij...

— Ik ben van het vak, collega. Hebt jij dan mijn visite-kaartje niet gelezen ?

— Dus, Malcolm is je echte naam ?

— Doet er niet toe, Smith, ik weet hoe de jouwe is, dat is voor mij voldoende.

— Ik zou je ongestraft kunnen doden.

— Dat zal je niet, Smith. Maar kom, ik denk dat het tijd wordt dat wij met die nonsens ophouden. Om je genoeg te doen zal ik je eenvoudig Easter noemen zoals iedereen dat doet. Tevreden ?

— Nog niet. Ik zou enige verklaring willen over die naam.

— Smith ?

De directeur knikte zwijgzaam.

— Ik kan heel lastig praten met de armen in de hoogte. Ga jij eerst zitten Easter en stop dat ding weg, dan voel ik me tenminste een beetje gemakkelijk.

— De man borg zijn revolver in zijn

vestzak, doch liet zijn wapen niet los. Deze voorzorgsmaatregel bewees heel duidelijk dat hij het niet zo gezellig vond als hij wel voorgaf.

— Zie, zo herbegon de onbekende. Het zal zo wat ongeveer negen jaar geleden zijn dat een zekere Mary Boston, een goed gekende figuur in de gangstermiddens in Chicago dood op haar appartement werd aangetroffen. Het was een publiek geheim wie de dader was, doch deze verschaftte zich, dank zij de doelmatige hulp die hij ontving van zijn vrienden, een zeer aanneembaar alibi.

De verzekeringsdirecteur staarde de spreker aan met een staalharde, gevaarlijke uitdrukking in de ogen.

— Wel Smith, ben ik er ?

De man antwoordde niet en bleef roerloos als een beeld zitten.

— Je hebt je veilig gewaand hier... a-propos, weet jij dat er lui zijn die die affaire van voor negen jaar niet vergeten zijn...

Easter klemde zijn hand vaster om zijn wapen en hij liet geen oog af van de man voor hem.

— Ik verwittig je maar Easter, want eigenlijk heb ik met de hele zaak niets uit te staan. Jij vroeg om uitleg, ik heb hem gegeven... Ga jij nou eindelijk dat spul loslaten in je zak, het begint vreselijk op mijn zenuwen te werken !

— Goed, maar knoop het goed in je hersenen, als jij maar een poging tegen mij moest ondernemen kom je hier niet levend uit.

— Je schijnt wel sterk op je lijfwacht te bouwen, vertrouw je dan jezelf niet meer ?

— Schoft, siste Easter, terwijl hij opsprong en zenuwachtig door de kamer begon te lopen. Ik waarschuw je Malcolm, bemoei je met je eigen zaken. En als je gedacht hebt geld af te persen dan ben je aan het verkeerde adres.

— Eindelijk zijn wij waar ik wezen wou. Ik ben namelijk hiereen gekomen om te horen of er met jou zaken waren te doen.

— Denk aan mijn waarschuwing. Maak nu dat je uit mijn ogen komt.

— Ik moet je eerlijk zeggen dat ik mij nog nooit of zelden zo prettig en geamuseerd heb gevoeld als thans. Ik steek nu een sigaar op dat geeft iemand zo een knus gevoel.

De directeur gluurde van tussen zijn half toegeknepen oogleden zijn zonderlinge bezoeker aan. Diens koelbloedigheid veraste hem waarlijk en hij kon niet nalaten bij zichzelf de overweging te maken, dat deze man meer waard was dan drie van zijn mannetjes te samen. Hij keek toe hoe de man rustig zijn sigaar opstak en een diepe stilte viel in.

— Als man van het vak, Easter, herbegon Malcolm, zal je wel weten wie Alfred Jake Lingle was... die journalist van de Chicago-Tribune. Hij werd vermoord. Algemeen werd verondersteld dat Al-Capone hem had doen verdwijnen. Het lekte echter uit dat de vermoorde in dienst stond van deze man en eventjes zestig duizend dollar ontving per jaar als ereloon... begrijp je wat ik bedoel.

— Ben jij journalist ?

— Eigenlijk ben ik privé detective.

— Zo...

Easter was kalmer geworden. Hij vroeg zichzelf af waarom hij zoveel last had van zijn zenuwen. Dat overkwam hem anders nooit. Die drommelse Malcolm had hem met zijn eigenaardige manier van optreden, totaal in de war gebracht, hij viel van de ene verrassing in de andere. Wie weet wat hij nog in zijn bol had zitten aan plannen of... bedreigingen. Beide mannen keken elkaar in de ogen, als monsterden ze elkanders kracht. Een poosje hielden zij dat gevaarlijk spel vol, dan sloeg Easter de ogen neer :

— Wat heb jij aan te bieden ?

— Iets dat jou, naar ik stellig weet, absoluut interesseert.

— Biecht op, kerel.

— Easter, vindt jij het zelf niet een beetje idioot, dat ik mijn kaarten zo maar op tafel zou leggen, vooraleer jij mij enige verzekering hebt gegeven.

— Mij moet je geen appels voor citroenen verkopen. Maar ik zie niet in waarom wij het niet eens zouden worden. Je hebt mij heus nieuwsgierig gemaakt.

— Wat belooft ge mij als ik je op het

spoor breng van iemand die over de mid- delen beschikt om de zoete erfenis van de industrieel..., een brokje van tien miljoen dollar, dat over enkele maanden jouw bezit zou zijn geworden, indien...

— Spreek duidelijk Malcolm...

— Het interesseert u dus ?

— Natuurlijk. Wat weet jij van die zaak ?

— Geen verder commentaar, Easter, hoeveel percent ?

— Nou... ja... Is dat zo dringend ? Ik zou toch tenminste de rekening even moeten kunnen opmaken. Accoord zullen wij wel komen, daar twijfel ik niet aan.

— Laat ons zeggen twintig procent.

— Onmogelijk, Malcolm. Tien.

— Twintig, Easter.

— Vooruit dan, ik wil niet pingelen. In principe gaan wij dus accoord over twintig procent. Vertel verder.

— Ik noteer dus : twintig procent. Dat maakt, laat ons eens even kijken, twee miljoen. Prachtig. Waarover hadden wij het weer ?

— Die erfeniskwestie. Wat weet jij er van ?

— Ik ben op het spoor gekomen van de man, die alle ringen in zijn bezit heeft en die zich deze week nog in verbinding zal stellen met...

— Ditmaal ben je er glad naast, Malcolm, als jij denkt dat die man alle ringen heeft. Mij bedrieg je niet, man.

— Nou, toen ik hierheen kwam twijfelde ik er aan, of er misschien nog een ontbrak aan de verzameling, thans doe ik dat niet meer, maar ben ik er zeker van.

— Wat ik niet begrijp is, hoe die fielt er in geslaagd is al die ringen samen te brengen. Ken jij die handigerd ?

— Nooit van Rafles gehoord ?

— Toch, wie zou niet... Maar je bedoelt toch zeker niet dat hij...

— Ja, ja, je moet niet zo schrikken als een oude kwene, die alleen thuis zit en een muis hoort knagen. Ja, Rafles heeft die ringen. Hij is opzettelijk uit Londen overgekomen om dat zaakje helemaal in het reine te trekken. En hoe hij al de anderen te slim af geweest is, dat kan je hem zelf best vragen. Wat denk je nou van de zaak ?

— Wanneer heeft hij Lardner zijn laatste ring afhandig gemaakt ?

— Mooi jij wist dus ook wie die ring bezat. Lardner dus... Dat is nou nauwelijks twee dagen geleden...

— Op Riverside Drive ?

— Ja, in die omgeving...

Easter stapte zenuwachtig over en weer, zulke mededeling was hem een ijskoud bad. Als Malcolm de waarheid sprak, moest hij kost wat kost ingrijpen.

Ook Malcolm was opgestaan.

— Nou Easter, het is vijf voor drie. Hoe zit dat eigenlijk met die rendez-vous. Ik zal wel op tijd komen, ik moest om drie uur vertrekken.

— Het adres, Malcolm en de andere gegevens...

— Luister even hier. Morgen ben ik op het zelfde uur hier. Dan verwacht ik je accoord over de winst. Eerst dan kunnen wij verder praten.

De verzekeringsdirecteur, liet niets blijken van zijn brandend ongeduld en scheen geduldig op dit voorstel in te gaan. Hij drukte de privé detective joviaal de hand, doch die jovialiteit stond in flagrante tegenspraak met de ogen waarmee hij Malcolm nastaarde.

HOOFDSTUK II

Een Gesprek tussen twee Vrienden

In genoemd hotel hadden onze twee vrienden nadat zij in New York aan wal gegaan waren, hun intrek genomen. Charles was niet precies in de wolken met de keuze van het hotel, doch hij legde zich neer bij de voorkeur van zijn meester, want hij wist, dat hij zeker dit tweederangshotel opzettelijk had uitgekozen.

— Eindelijk, zuchtte Charles, toen Sir Thomas, de grote onbekende, na een afwezigheid van zes en dertig uur, het hotel Hollywood in de Beaverstreet binnentrad.

Sir Thomas stapte recht op zijn medewerker toe, die net van zijn prima whisky-soda had geproefd.

— Jij hebt je niet al te erg verveeld hoop ik ?

— Dat gaat nog al. Maar ik zat hier eigenlijk zo verloren als een muis in Groenland. Jij had mij toch iets mogen zeggen.

— Och, daar had je voorlopig toch niets aan.

— Neen, dat betwist ik niet, maar als je zo een paar dagen moet zitten kniezen en leuteren. Waar is hij, wanneer zou hij komen. En dan krijg jemaar eens niets te horen. Waarom bestaan er telefoons.

— Had ik je soms gezegd, dat je absoluut moest hier blijven ? Je kon toch de stad in.

— Dat zeg je nou...

Sir Thomas had plaats genomen aan het tafeltjes en bestelde net als zijn medewerker een whisky soda.

— Niets bijzonders ?

— Neen... ten ware jij in het huwelijk zou treden met miss Parkins.

— God beware mij daarvan.

— Heb je je geamuseerd met haar ?

— Best. Zij is absoluut een vrolijke en niet onaardige meid. Gelukkiglijk schijnt zij ook niet veel te voelen voor dansen. Zij wilde enkel kost wat kost iets horen over mijn leven als detective.

— En wat heeft Keaton haar voorgeschoteld ?

— Enkele leerzame dingen. Zij is schrandler en snugger en jij weet dat ik een zwak heb voor zulke mensen.

— Schrandler, zeg ie. Zeg mij liever hoe je de juwelen aan wal hebt gekregen.

— Beste jongen, ze liggen al sedert gisteravond elf uur op mijn kamer.

— Sedert... ?

— Wel ja, jij was uit. Ik heb miss Parkins eens wandelen gestuurd met de vaste belofte dat ik haar morgen weer zou afhalen.

— Ik wed, dat je ie belofte niet houdt. Neen zeg, maar charmant ben je niet met vrouwen.

— Maak je daar geen zorgen over, man. Wat zou je er van zeggen als je nog deze nacht aan de slag kon ?

— Tegen... ?

— Weet ik nog niet bepaald. Maar ik zoek op zo kort mogelijke tijd de zaak met de gouden ringen af te handelen.

— Dat lag toch in onze bedoeling van in het begin zou ik menen.

— Het moet nou beslist vooruitgaan. Denk aan Californië.

— Onzin. Maar kom nou wat heb je ontdekt ?

— Wel, ik ben in contact geweest met de directeur van de belangrijke verzekeringsmaatschappij « The Eagle » gevestigd in Dallstreet nummer 27 tiende étage.

— Heeft dat iets met onze zaak te doen ?

— Ben jij dan vergeten... ?

— Nu je het zegt. De erfenis ging naar een verzekeringsmaatschappij indien... ja, ja. Neen zeg, is dat die verzekeringsmaatschappij ?

— Inderdaad en om zo een beetje de weg te leren kennen in New York heb ik als

uitgangspunt genomen de zeer eerbiedwaardige directeur-gangsterleider Easter, die ik nog nooit de eer had te ontmoeten, doch waarover ik alle gewenste inlichtingen heb kunnen inwinnen.

— Hoe heb je dat weer klaargespeeld ?

Sir Thomas hief zijn glas in de hoogte, tikte tegen dat van Charles aan, slurpte even van het fijne nat en ging toen verder :

— Net als onze vriendin miss Parker, is de federale politie er in gelopen en heeft zij mij voor een detective genomen. Ik legde mijn geloofsbrieven voor, die ik nog aangedikt had met een paar veelzeggende aanbevelingen van Scotland Yard.

— Maar William, hoe heb je het klaar gespeeld om op zo een korte tijd te ontdekken dat precies « The Eagle » de maatschappij is die aanpraken kan doen gelden op de gelden van onze suikeroom.

— Dat was heel gemakkelijk. De politie wist natuurlijk iets af van de zonderlinge hisotrie van de erfenis. Zij kon mij in elk geval inlichten welke notaris het testament had opgesteld en in verzekerde bewaring hield.

— Ik snap het al. Die heren zijn zo vriendelijk geweest de gewenste inlichtingen te verstrekken.

— Vriendelijk, dat kan je moeilijk zeggen. De notaris was nou precies geen kletskou en ik vermoed, dat zijn huisknecht hem voor van avond niet meer zal zien, want ik ben tot mijn grote spijt genoodzaakt geweest wat hardhandig op te treden.

— Zijn houding lijkt mij verdacht.

— Je kan gelijk hebben. In elk geval, ik heb mijn voorzorgen genomen.

— En kon je niet meer te weten komen ?

— Ben je stapel, man, je bent toch al lang genoeg in het vak om te weten, dat dergelijke zaken niet op een schoteltje geserveerd worden.

— De mogelijkheid bestond toch dat...

— Feiten... feiten, denk er om Charles, dat is het enige dat telt. Mogelijkheden kunnen tevens onmogelijkheden zijn.

— Goed en verder.

— Ik heb dus zopas een vriendschappelijk en prettig onderhoud gehad met

Easter. Een zeer charmante mens, moet ik zeggen, die niet zou aarzelen mij naar de andere wereld te zenden, moest hij weten wie ik was en dat ik de ringen in mijn bezit heb.

— Waaruit ik besluit, dat hij niet zal hebben nagelaten je op de een of ander manier te schaduwen.

— Juist, maar dat is niet zo erg. In mijn hoedanigheid van privé detective breng ik hem morgen een bezoek om af te spreken over de vast te stellen winst, die hij mij voor mijn diensten kan toekennen.

— Dat zal een kritisch ogenblik worden. Denk er om, dat je een leeuwenhol binnengaat.

— Wij hebben een merkelijke voor-sprong op hem.

— En die is...

— Dat hij nog niet weet, waar de ringen te vinden zijn. Doch ik weet, dat hij een ring in zijn bezit heeft.

— Dus Easter en Lardner... nog twee ringen dus. Als er ondertussen maar geen paar ander op de proppen komen.

— Ik geloof het niet. Wat denk je er van, kerel ?

— Dat wij verduiveld geslepen zullen moeten zijn. Wij zijn hier niet op eigen terrein.

— Dat kan wel een handicap zijn, maar Rafles is en blijft Rafles.

— Ik heb je altijd om je geweldig zelfvertrouwen, dat in gegeven omstandigheden een onontbeerlijk iets is, benijd.

— Alles is een kwestie van oefening, ook het winnen van zelfvertrouwen, filosofeerde Rafles, je moet altijd geloven in je eigen kracht. En ter geruststelling Charles kan ik je vertellen, dat Easter, als hij overblijft wordt, tamelijk gemakkelijk aan het praten komt. Zo heeft hij mij heel fatsoenlijk en welwillend op het spoor gebracht van Lardner.

— Van Lardner, dat vergemakkelijkt de zaken toch al een weinig zou je zeggen ?

— Nog al veel dunkt mij. Indien wij vlug optreden is er kans, dat wij nog deze week, de millioentjes in handen zullen krijgen.

— Jij bent tamelijk optimist. Voor zo ver ik mij herinner is die Lardner een zeer

gevaarlijk individu.

— De federale politie was zo vriendelijk aan mijn neus te hangen, dat hij publieke vijand nummer zes is.

— Hebben zij hem nog nooit te snappen gekregen.

— Neen, tot nog toe is de man altijd door de mazen, ook van het dichtste net, heen gekomen. Hij houdt er een eigenaardige tactiek op na. Hij zorgt eerst voor een onweerlegbaar en onomstootbaar alibi. Eens dat hij overtuigd is, dat de politie niets tegen hem kan ondernemen, gaat hij die mensen eens opzoeken voor een ondersje.

— Stoutmoedig is hij in ieder geval. Denk jij, dat hij dat bij ons ook klaar kreeg?

— Mogelijk niet. Maar wij zijn hier in een heel ander land, in een ander wereld-deel zelfs en andere volken, andere zeden.

Maar, William, zand er over. Dat is stof voor geleerde verhandelingen en ik moet je zeggen, dat je enthousiasme aanstekelijk werkt.

— Zo hoor ik je graag.

— Zijn er voorbereidingen te treffen?

— Ja zeker. De G-men zijn het spoor van Lardner volkomen bijster. Volgens Easter mij zegde zou Lardner zich in de omgeving van Riverside bevinden.

— Wij zouden kunnen afspreken, dat jij eens poolshoogte gaat nemen in die wijk.

— Graag hoor. Ik kom in mijn element.

— Geen onvoorzichtigheden en vergeet niet, om acht uur wens ik je hier terug te zien, je komt dan maar rechtstreeks naar mijn kamer.

Beiden vrienden dronken hun glas uit. Charles maakte onmiddellijk aanstalten om op stap te gaan, terwijl Rafles rustig in zijn stoel bleef zitten.

— Tot straks dus. En prent het goed in je hoofd; als er geschoten wordt, zorg er voor dat je de eerste bent of anders zorg dat je er tussen uit blijft, want het is mij hier een gevaarlijk zoodje.

HOOFDSTUK III

Kronkelige Wegen

Sir Thomas stond in négligé. Hij was van plan eindelijk eens een bad te nemen, toen voor de tweede maal in vijf minuten tijd aan de deur van zijn kamer geklopt werd. Hij trok vlug zijn kamerjas aan en als automatisch stak hij zijn revolver, die hij op zijn wastafel had laten liggen, in zijn zak en riep:

— Wie daar?

— Piccolo, hier sir.

— Moment.

Raffles opende de deur en liet de jonge hotelknecht binnen, die hem een naamkaartje bracht, Rafles keek een las een naam, die hem totaal onbekend voorkwam.

— Er zijn twee heren, sir, ze wensen u dringend te spreken.

— Twee zeg je.

— Jawel, sir.

— Zeg, dat ik hen onmogelijk direct kan ontvangen. Ik zal je verwittigen als ik klaar ben met mijn bad.

— In orde sir. Ik zal de boodschap overbrengen.

De jongen verdween, Rafles sloot de deur en ging nadenkend over dit onverwacht aangemeld bezoek naar zijn badkamer. Hij bleef nog even dralen voor hij de kranen opendraaide. Eindelijk was hij zo ver, dat hij in het water kon, toen opeens voor de derde maal aangeklopt werd.

Even onderbrak Rafles de beweging, die hij net maakte om in het water te stappen en antwoordde niet op dit geklop. Hij dacht even na, dan trok hij resoluut een pantalon aan en wierp zijn kamerjas om en schoof onhoorbaar naar de deur.

— Wie daar ? riep hij andermaal.

— Piccolo opnieuw, sir. De heren wenssen niet te wachten en verzoeken u dadelijk te spreken.

— Laat ze wachten, Pitchou, zo heette de jongen in de wandeling bij de klienten.

— Zij staan hier naast mij, sir en zij willen u absoluut onmiddellijk zien.

— Goed, ik zal dan maar dadelijk openen.

Raffles sloop terug naar de badkamer, deed ook zijn veston aan, doch rolde zijn broekspijpen op, zodat het scheen alsof hij helemaal in négligé was.

Hij nam nog een paar andere, zoals later zal blijken kostbare voorzorgsmaatregelen en beende dan luidruchtig naar de deur.

Toen hij deze opentrok stond hij tegenover twee net geklede heren, doch het feit dat zij hun hand bestendig in hun vestzak hielden, stelde Raffles dubbel op zijn hoede.

— De heren zouden mij wel de tijd hebben mogen gunnen om mij even te verfrissen, zegde sir Thomas nog voor de twee heren hun mond hadden geopend.

— Malcolm, zei de ene, er zijn van die zaken, die geen uitstel dulden, zo bijvoorbeeld de zaak waarvoor wij hier kwamen.

De man diepte een briefje uit zijn zak op en overhandigde het aan de gentleman-inbreker. Zoals hij verwacht had bevatte het een boodschap van Easter. De directeur schreef hem heel kort en tevens heel klaar :

« Kom onmiddellijk naar mij. De dragers van deze boodschap zullen u vergezellen. Zeer dringend. »

Raffles keek de twee mannen even aan, kneep dan het kaartje tot een vormloos balletje papier, dat hij over de grond wierp en zegde dan heel traag :

— Spijt mij, heren. Doch ik kan onmogelijk nu meekomen. Ik heb een afspraak.

— Malcolm, je moet meekomen, Easter duldt geen uitstel.

— Ik heb hem rendez-vous gegeven voor morgen namiddag. Ik zal niet vroeger bij hem komen.

— Ik vrees, dat je niet zo koppig zal kunnen blijven. Je komt mee en daarmee,

basta. Wij hebben bevel gekregen je mee te brengen en een bevel, is een bevel.

Raffles zag weer die twee handen in die vestzakken. Hij zelf hield eveneens zijn revolver omklemd en hij was er van overtuigd, dat zo hij moest willen tot het uiterste gaan, hij in een ommezien deze twee kerels zou hebben buiten gevecht gesteld. De herrie, die zulk een geval echter rond zijn persoon zou hebben doen ontstaan, strookte geenszins met de plannen die hij koesterde. Hij diende voor alles zeer voorzichtig en omzichtig te werk te gaan.

— Als de zaken zo staan, zegde hij, dan zal ik maar meekomen.

— Ik wist wel dat je je verstand zou gebruiken, meesmulde een van de mannen.

— Wacht even, ik zal mij vlug kleden.

Raffles wendde zich om en schreed langzaam op de badkamer toe. Hij keek niet achterom, alhoewel hij duidelijk hoorde, dat een der mannen hem volgde. Aan de deur van de badkamer bleef hij staan. Hij morrelde even aan de klink.

— Wat is er nou eigenlijk met die deur aan de hand.

— Maak voort, hoorde hij een stem hem toesnauwen.

— Als jij ze openkrijgt, mag je dat even proberen.

De man, die het dichtst bij hem stond, bewoog zich niet, doch riep :

— Malcolm geen kuren, schiet op kerel. Onze tijd is al te kostbaar.

— Beste vriend, ik weet heus niet wat er met die deur aan de hand is, maar ik krijg dat ding niet los.

Er kwam geen antwoord. Raffles voelde, dat de mannen niet goed wisten wat aanvangen. Eindelijk hoorde hij hoe de eerste die de kamer was binnengekomen dichterbij kwam.

— Malcolm, handen omhoog, ik zal die deur even openmaken.

Raffles stak beide armen in de hoogte als een gedwee schaap. De man was zover genaderd, dat hij vlak achter Raffles kwam. Deze bukte zich vliegensvlug, plofte zijn hoofd als een bijl in de maagstreek van zijn belager. Hij verloor echter geen seconde de andere uit het oog en brulde.

— Handen op.

Voor de twee mannen, de ene rechtgekropen en de tweede van zijn verbazing bekomen was, sprong Rafles de badkamer binnen en sloot de deur achter zich. Vluggewierp hij zijn kamerjas af en verdween door het venster, dat hij als een voorzorg had laten open staan.

Zijn kamers lagen op de tweede verdieping en geen meter onder het venster bevond zich een uitspringende muurrand waarlangs hij een soort terras van het blendende huis kon bereiken. Vanop dit terras kon hij achter een muur verdwijnen en zo naar beneden glijden langs de dakgoot.

Een kogel floot rakelings langs hem heen. Een van de bandieten steunde met een been op de muurrand onder het venster en leunde zover mogelijk uit het raam.

Rafles bemerkte nog juist hoe de andere schurk aanstalten maakte om hem te volgen. Een tweede maal vuurden zijn achtervolgers, doch de kogel vloog te pletter tegen de muur waarachter Rafles ondertussen verdwenen was. Hij was nu veilig aan de goot gekomen, doch het was klaar dat hij niet meer tot beneden zou geraken. Er bleef hem dus niets anders over dan te trachten het huis binnen te dringen. Hij stak dan ook vlug zijn looper in het slot van de deur en het lot was hem andermaal gunstig want de deur begaf reeds onder zijn eerste poging. In de kamer heerste reeds een tamelijk dichte duisternis, — het was reeds acht uur in de avond geworden — en Rafles kon nog net de donkere silhouet van zijn achtervolger tegen de lichtere achtergrond van de avondhemel zien bewegen.

Rafles begreep direkt dat zijn achtervolger meteen zou inzien waarheen de nieuwe vijand van Easter gevlucht was. Hij liet de deur opzettelijk op een kier staan en plaatste zich rechtop tegen de muur, zo, dat hij in een volledige en veilige schaduw stond. Een paar maal schoof een schim voor het kiertje. Blijkbaar had de man het nog niet met zichzelf uitgemaakt of hij zich in dat gapende gat zou wagen. Einde-lijk toch duwde de voet, waarvan je het overige gedeelte van de eigenaar slechts kon vermoeden, tegen de deur. Er bewoog zich in de kamer niets en niet het minste geluid was hoorbaar. Rafles hield zijn adem in. Hij hoorde hoe de bandiet tegen

de muur aanschurend, teneinde geen enkele schaduw af te werpen dichterbij schoof. Toen kwam zijn hoofd even voorbij de deurstijl en Rafles sloeg toe. De kolf van zijn revolver klonk dof op de harde schedel en de man tuimelde bewusteloos de kamer binnen.

Plotseling weerklonk vanop de straat een schrill gefluit. Blijkbaar hadden dus de revolvergeschoten de politie gealarmeerd. Rafles lichtte met een elektrische draaglamp door de kamer en bemerkte dat hij zich tot zijn groot geluk in een gewoon flatgebouw bevond. De beste houding die hij dus kon aannemen was, dat hij heel gewoon deed. Hij verliet de kamer en net alsof hij hier thuis hoorde liep hij heel gewoon de trap af.

— Wat gebeurd er vroeg hij aan de huishbewaakster, die nieuwsgierig op uitkijk stond.

— Ik zou het niet kunnen zeggen, maar de politie is er bij te pas gekomen. Het is hiernaast te doen.

Deze woorden waren nog niet koud of Rafles, die zich in het portaal schuilhield een open zicht had op het hotel bemerkte hoe een man plotseling van uit een raam op de eerste verdieping, zich op de rug van een politieagent liet vallen. Op dat zelfde moment vloog het portier van een stilstaande auto, die reeds een hele tijd voor de ingang van het hotel parkeerde open en twee kerels vlogen op de geradbraakte politiedenaar toe, trokken hun gevallen handlanger in de wagen, die als een pijl uit een boog wegschoot.

Een ogenblik voelde de grote onbekende een bijna onweerstaanbare drang de bandieten een rist kogels na te jagen. Doch hij kwam liever niet in contact met de politie. Voor het hotel liep spoedig een massa mensen te zamen. Er werd natuurlijk levendig over en weer gepraat en Rafles maakte van deze drukte gebruik om ongezien de plaat te poetsen. Dank zij de mode die de mannen toelaat pantalons te dragen die over de schoenen vallen, was het niet zo erg dat Rafles geen kousen droeg. Hij bestelde een taxi en reed naar Wallstreet. Hij reed de straat op en neer doch hij bemerkte geen licht in de bureaus van « The Eagle ». Dus, besloot hij te opereren van uit een andere schuilplaats.

Sir Thomas stapte uit en betaalde de chauffeur, schonk hem een rijke fooi en

begaf zich naar een der openbare telefoonkabinen, welke zich aan de hoek van de straat bevond. Het was reeds later dan acht uur en hij zou trachten Charles te bereiken. Hij draaide het nummer van het hotel en er werd onmiddellijk geantwoord :

— Hier hotel « Hollywood ».

— Zou ik even met Sir Vaughan kunnen spreken ?

— Een ogenblikje, sir, ik zal overschakelen.

Raffles hoorde dat typisch gekraak en gezoem in de telefoon en eindelijk hoorde hij de welbekende stem aan het apparaat

— Hier Vaughan.

— Charles, hoe maak je het.

— Uitstekend, dank je, en jij ?

— Leg de hoorn maar weer in en ga beneden naar de centrale. Ik zal dadelijk terug bellen. Je vraagt dan of je daar het gesprek mag voeren.

Charles deed wat hem gezegd werd, want hij doorzag onmiddellijk de bedoeling van zijn vriend. Als hij rechtstreeks in de centrale het gesprek voerde, dan was het meteen elke luistervink onmogelijk gemaakt, het gesprek af te luisteren.

Charles liep vlug naar beneden en schijnbaar een beetje verveeld slenterde hij langs de centrale, waar de bediende haar plaats terug ingenomen had. Zij wenkte hem :

— Telefoon, sir. Zal ik u de communicatie doorgeven in de cabine.

— O, doet u geen moeite, als het niet stoort zal ik vlug hier even luisteren.

Hij glimlachte en zoals gewoonlijk stond hij ook hier op zeer goede voet met het personeel, zodat de juffrouw hem zonder verder commentaar de hoorn toereikte.

— Ha, mister Fawley, blij je te horen. Ben je al lang in New York aangekomen.

— Luister, klonk het terug, wij ruimen in Hollywood.

— O ja, ik heb daar al een en ander over gehoord. Prachtig, hoor.

— Bewaakt de politie de appartementen.

— Ja wij logeren hier met twee man, de anderen zijn al terug naar Long Island.

— Uitstekend, zorg er voor dat je mijn

bagage uit de kamer krijgt. Zet ze bij jou. Om half negen begin je daar mee. Hebben ze een huiszoeking gedaan ?

— Neen, wij wachten nog op nieuws. De toestand schijnt tamelijk verward te zijn. Wij wachten nog op Jeffereys die vertrokken is.

— De juwelen zitten in de buizen van de centrale verwarming. Het onderste gedeelte van de rechterzijde, in de badkamer. Het hele ding zit los.

— Komt in orde. Waar kunnen wij elkaar vinden ?

— Kom naar de Metropole op de Fifth Avenue, je herinnert je dat gebouw nog wel.

— Ja, ja, dat herinner ik mij nog wel.

— Vermom je voor alle verzekering en doe heel gewoon navraag bij de portier.

— Beste Fawley, tot straks, good bye.

Charles haakte in, dankte heel beleefd de bediende en begaf zich naar zijn kamers. In de gang stonden twee politieagenten op wacht, doch de kamer van Raffles was voorlopig nog vrij. Het was bijna half negen. Toen de klok met zware sonore slag het half uur sloeg, hoorde hij hoe een der agenten aan de telefoon gevraagd werd en hij begreep, dat Raffles die man wel enkele minuten aan het lijntje zou houden.

De kamers van de twee vrienden bevonden zich naast elkaar, zodat hij enkel de verbindingsdeur, die tussen elke kamer bestond, had open te schuiven. Charles schoof geruisloos de deur aan zijn kant open. Hopenlijk was deze van Raffles niet gesloten, doch hij kwam bedrogen uit. Fluks greep hij zijn looper en enkele seconden later schoof ook deze deur open.

In de kamer was niets te zien of te horen, Charles liep op zijn tenen de kamer door en bereikte de badkamer. Hier kostte het hem weinig moeite om alle spullen bij mekaar te scharrelen. Hij morrelde even aan de centrale verwarming en griste de juwelen, die uit een van de buizen vielen bijeen, stopte ze in een koffertje en verdween even ongezien als hij gekomen was. Hij droeg er nochtans wel zorg voor het licht van zijn draaglamp te dempen onder zijn vest.

In zijn kamer terug gekomen belde Charles om de boy, die niet lang op zich liet wachten.

— Pitchou zorg jij er eens voor dat deze valiezen onmiddellijk naar beneden gebracht worden. Zet ze maar in de hall en bestel een taxi.

— U vertrekt toch zeker niet, sir.

— Neen, maar luister. Er zullen van avond twee andere valiezen hier afgegeven worden, wil jij ze dan op mijn kamer brengen? Hier...

Een dollarbiljet moest het overige doen en het was zeker, dat zo de jongen misschien enige argwaan had gekregen, dit geld zijn mond gestopt had, ten minste zeker voor de eerste uren.

Zodra de jongen de kamer uit was grimeerde Charles zich. Hij stapte buiten sloot de deur en droeg er zorg voor dat de agenten, die met elkaar stonden te praten hem slechts in de rug konden kijken. Beneden ging hij enigszins voorover lopen terwijl hij bovendien hinkte. Hij ging recht op de portier af.

— Wil je dit even naar sir Vaughan brengen en wacht op antwoord.

— Spijt mij erg, menheer, maar ik kan hier onmogelijk weg.

— Ik zal zelf wel even wachten. Kom nou, het is een zeer dringende aangelegenheid.

En ook ditmaal moest het geld de doorslag geven. De portier verdween in de richting van de lift. Charles liet de gelegenheid niet verloren gaan. Hij hing de sleutels van zijn kamer aan het aangewezen haakje en wachtte. Weldra was de portier daar terug.

— Mister Vaughan is niet op zijn kamer. Ik dacht dat hij... O, kijk, ik had niet eens gezien, dat hij zijn sleutels had afgegeven.

— Ik zal dan wel eens terugkomen kijken. Dank je wel portier.

Dit manoeuvre gaf hem de verzekering, dat ook hier geen argwaan gekoesterd werd. Hij keerde terug naar de hall, keek even rond of niemand van de bedienden aanwezig was, nam dan vlug zijn valiezen, sprong de deur uit en haastte zich in de gereedstaande taxi.

HOOFDSTUK IV

Een Bandiet wordt verrast

Het hoofdkwartier van Lardner bevond zich in een van de menigvuldige bars van Riverside. Dit had Charles tijdens zijn speurtocht van die namiddag kunnen ontdekken. Daarenboven had hij tevens een bloemlezing kostbare elementen, die in hun zaak van pas zouden komen, kunnen verzamelen. Het zal die avond ongeveer middernacht geweest zijn, toen Lardner met twee van zijn helpers Conway en Rogers in de Black Swan hun intrede deden.

Onze beide vrienden bevonden zich reeds in de bar, toen de drie mannen bijna terzelfder tijd de deur openlieten. Aangezien zich een dertigtal verbruikers in de bar be-

vonden, waaronder vele onbekende gezichten, ontdekten de mannen onze vrienden niet direct of liever viel hun aanwezigheid van deze twee mannen niet bijzonder op. Achter hun fijne cocktail gezeten, sloegen zij de bewegingen van de aanwezigen gade. Vooral Lardner en zijn twee kornuiten verloren zij niet uit het oog. Dit gebeurde evenwel zo, dat niemand, niet de bespiedde personen, nog een derde kon bemerken, dat de twee mannen aan hun tafel met iets anders bezig waren, dan met het savoureren van hun drankje.

De drie mannen hadden plaats genomen aan een tafeltje vlak bij de nooduitgang.

Zij schenen een tamelijk levendig gesprek te voeren, ten minste uit hun soms heftige bewegingen konden onze vrienden dit opmaken. Spijtig genoeg konden zij momenteel geen enkel woord van de geanimeerde conversatie opvangen.

Zij moesten zich dus vergenoegen geduldig af te wachten tot zich toevallig een gunstiger positie zou voordoen. Gezien echter het belang van de zaak stelden zij zich tevreden met hetgeen zij momenteel konden bereiken.

Lang werd hun geduld gelukkiglijk niet op de proef gesteld. De verbruikers, die het tafeltje bezetten gelegen tussen het hunne en dit van de drie bandieten maakten aanstalten om te vertrekken en inderdaad, zij ruimden het veld. Terwijl deze mannen nog slechts opgestaan waren had Rafles zijn zetel zo gedraaid dat zijn gehoorsveld helemaal in de richting van de drie mannen kwam te liggen en eens dat het geschuifel van de vertrekkende mannen verstomd was, kon Rafles de mannen goed beluisteren.

— Ik zeg je maar dat, hoorde hij Rogers tot Lardner zeggen, bij ons in Engeland gaan ze er ten minste niet zo ruw aan. Wat ik deze week van de G-men ondervonden heb, heeft mij meteen vertrouwd gemaakt met de onzachte Amerikaanse methodes.

— Kom man, je bent in vrijheid, je mag je gelukkig achten, er zijn er die het er erger voor konden doen, zegde Lardner bemoedigend.

— Was die sufferd van een David tijdig met de wagen teruggekomen, dan kan ik je verzekeren, dat ze me nooit te pakken hadden gekregen.

— Over David, Rogers, de jongen had pech, dat is alles.

— Wat bedoel je eigenlijk.

— Reeds gisteren hebben ze er hem ondergestopt, een kogel dwars door zijn hersens en het licht was uit.

— Wat je me daar zegt.

— Voor mijn plezier vertel ik je dat niet. Hij was een patente kerel en kende zijn vak. Ik zeg je maar dat.

— Hoe is dat gekomen.

— Toen jij uit de auto sprong heeft hij niettegenstaande het grote gevaar niet gremd. Hij kon echter moeilijk anders handelen, want reeds toen was hij veroordeeld. Hij geraakte ingesloten en toen...

— Ik snap het al. Weten jullie welke brigade het was.

— Je kan gerust zijn. Bij de eerste de beste gelegenheid zullen wij onze vriend op passende manier wreken.

— Maar ondertussen is hij het hoekje om. Voor hem is alles uit, merkte Conway op. Ik liep recht in de armen van twee agenten. Zij hielden mij natuurlijk vast, doch tot mijn groot geluk konden ze niet bewijzen, dat ik in het gevecht was betrokken geweest. Ik trachtte ze wijs te maken dat ik van een fuif kwam, doch ze beten niet.

— Kan ik mij best voorstellen.

Rogers was zoals de lezer wel zal hebben vermoed een Londens gangster, die de plas was overgestoken, om in het land van de gangsters zelf zijn geluk te beproeven. Tot zijn ontgoocheling had hij moeten vaststellen, dat echter ook daar, zijn vak niet zonder gevaar is. Hij had dan ook direct met de hardhandige werkwijze van de New Yorkse politie kunnen kennis maken.

— Je hebt nog niet zo erg te klagen, na drie dagen lieten ze je lopen. Maar luister, hou nu op met dat gebazel. Je hebt niet gesproken, dat is het kapitale punt. Dat onthouden wij.

— Dank je en welk werk staat er nou voor de boeg.

— Ik ben zinnens de eerste paar weken een beetje voorzichtig te zijn; er zijn wolken aan de lucht. Ons treffen met de mannen van Easter heeft onze gelederen gedund en de politie, die nou precies ook niet slaapt, zou ons op het spoor kunnen komen als wij ons niet een weinig in acht nemen.

— Tiens, ik dacht altijd, dat vrees uit de boze was?

— Het is hier enkel een voorzorgsmaatregelen, Rogers. Wij verliezen ook onze tijd niet en kunnen onze actie een beetje verleggen. Wij zouden bij voorbeeld een zijsprongetje kunnen maken. Wat denk je bijvoorbeeld van een overvalletje op een

van de wagens van de Fifth National, die de banken bevoorrad met geld en goud ?

Conway zowel als Rogers keken verbaasd naar hun baas op, want het zou nooit in hun hoofd gekomen zijn te denken, dat hun baas op dergelijke plannen broeide. Zij vreesden, dat zo dit opzet moest slagen zij een hernieuwde verwoede razia van de politie zouden uitlokken, razia, die ofwel hun ondergang zou betekenen of die hun zou voeren naar de toppen van roem en glorie.

— Zou je zo iets durven uithalen Lardner, mengde Conway zich in het gesprek.

— En waarom niet, als het lukt gaan wij naar Nieuw Mexico.

— Het plan staat mij wel aan, stemde Conway in...

— Maar wat bedoel jij met een zij-sprongetje en kleine zaken, vroeg Rogers.

— Wel wij zouden ons aanstellen als beschermers van een hele wijk.

— Je wil de lui dus terroriseren ?

— Je kan dat zo heten als je wil. Ik weet, dat je altijd een tegenstander geweest ben van zulke zaken.

— Ja omdat ik altijd gemeend heb dat het te weinig opbrengt. Maar de voorbeelden van Zena en Ritio hebben mij genoodzaakt mijn opvatting enigszins te wijzigen.

— Voor mij is het om het even wat wij doen als het maar opbrengt.

— Te klagen heb je tot op dit ogenblik nog niet gehad Rogers, je hebt nog nooit zo een fijn pak gedragen en sigaretten rook je ook al niet meer. Zie hem daar zitten met die hefboom in zijn mond.

— Wij drinken te weinig van avond onderbrak Rogers zijn chef, ik had mij anders voorgenomen voor die eerste avond deze week, dat ik weer op vrije voeten loop er eens flink het mijne van te nemen.

Lardner bestelde nog drie whisky soda.

— Ik was anders van plan geweest van avond tamelijk vroeg in mijn tram te kruipen, bekende hij.

— Jij hebt iets in bed, merkte Rogers sarcastisch op, jij leeft een heel ander leven dan het onze.

Lardner haalde zijn schouders op als wou hij zeggen : zo veel moet je je daar ook niet van voorstellen.

Het gesprek liep daarna een heel andere onschuldige richting uit. Op korten tijd bestelden de mannen nog drie rondjes kort nat en het was nog niet ten volle een uur toen Lardner zijn mannen goede nacht wenste. Ook Conway en Rogers maakten na enige tijd aanstalten om te vertrekken.

Zodra Rafles en Charles deze bewegingen van de mannen hadden opgemerkt verlieten zij haastig de Black Swan en stelden zich op in een van de donkere deuringangen van de straat. Rafles had niet het risico willen lopen een minder gewenste richting te zien ontstaan in zijn plannen, wending die mogelijk zou kunnen ontstaan door een direct contact met Lardner. Hij gaf er dan ook de voorkeur aan eerst een van de adjudanten van publieke vijand nummer zes uit te horen.

Zij moesten niet lang wachten, want spoedig daarop zagen zij Conway en Rogers uit de bar komen. Even zag hij hun lichamen afgetekend tegen de donkere lichten. Zij wisselden nog enkele woordjes met elkaar en gingen dan uiteen Rogers kwam deze kant uit gewandeld.

Het was Rafles niet ontgaan, dat tijdens het gesprek in de bar Rogers bijna bestendig aan het woord was geweest, dit in tegenstelling met Conway, die meestal stilzweigend luisterde. Dat was dan ook de reden waarom hij er de voorkeur aan gaf Rogers aan de tand te voelen, want hij wist bij ervaring, dat degene die vaak en veel spreken zich ook lichter zullen verspreken.

Rogers wandelde heel langzaam de straat op. Hij dacht waarschijnlijk na over de plannen van zijn chef. Het zag er naar uit, meende Rogers, dat de hoogmoed zijn chef lelijke parten speelde. Hoe was anders zijn plan om een wagen van de Fifth National te overvallen, verklaarbaar. De laatste weken hadden zij meer dan eens last ondervonden van vijandige klieken en het moet gezegd, dat de strijd zich niet altijd in hun voordeel had ontwikkeld. Of wilde Lardner alles of niets spelen. Duidde zijn plan na het welslagen van zijn opzet met die wagen van de Fifth National er niet op, dat hij bevreesd was in handen der politie te vallen. New-Mexico is ver weg en veilig Rogers voelde er wel iets voor een fortuintje te winnen, doch hij ontveinsde het zich geenszins, dat hij liever van de aanval afzag uit vrees, een

twede maal in aanraking te komen met de politie. Ditmaal had hij zijn mond gehouden. Hij had door zijn obstinate koppigheid zijn ondervragers in de waan gebracht dat...

Eensklaps werd hij met twee paar armen tegelijk vastgegrepen.

— Meegaan zonder strubbeling, beval een ijskoude stem.

De bandiet staarde verbaasd in het ge-laat van twee mannen, die hem geen se-conde tijd hadden gegund in zijn zak te schieten.

— Wat betekent dit ? vroeg hij.

— Politie, antwoordde de stem.

Nauwelijks had de bandiet dit woord gehoord of hij deed een hardnekkige po-ging om zich los te werken. Doch de greep die hem in bedwang hield was als van ijzer. Steviger nog sloot Rafles zijn vuist om de polsen van zijn slachtoffer, dat zachtjes kreunend op de knieën zakte.

— Ik hoopte, dat dit je mores zal leren.

— Met welk recht houden jullie mij aan.

— Dat weet jij wel beter dan wij.

— Jullie hebben geen bewijzen.

— Dat valt nog te bezien... Je kan kie-zen, ofwel je rustig houden tot wij op onze bestemming zijn ofwel onmiddellijk ge-boeid te worden.

— Ik heb mij niets te verwijten. Goed dus ik zal braaf blijven.

— In orde en nu je mond houden.

— De mannen liepen nog een tiental meter verder tot zij een vrije taxi ont-moetten.

— Fifth Avenue, zegde Charles aan de chauffeur.

Een tiental minuten later stopte de taxi voor het hotel « Metropole » waar de grote onbekende logeerde.

— Dat is hier toch het politiebureau niet, merkte Rogers op.

— Wij hebben je toch ook niet gezegd dat wij je naar het politiebureau zouden gebracht hebben.

De man aarzelde even, doch de twee vrienden lieten hem niet veel tijd om na te denken en vooraleer hij er zich van bewust

was, stond hij in de lift die hen naar de kamers van Rafles zou brengen.

— Willen jullie mij nou eens eindelijk verklappen, wat dat grapje betekent.

— Is het maar dat. Erg veel zaaks is het niet hoor. Wij zaten wat verlegen om een derde man voor een partijtje kaart ! Wij hadden graag enkele woordjes gewisseld zoals dat past onder ...mededingers.

— Dus geen politie ?

— Helemaal niet. Je bent lichtgelovig kerel.

— Ik dacht... Nou ja.

— Wat dacht jij ?

— Wel, omdat ik pas uit hun handen geraakte dacht ik...

De schurk deed plots een verdachte be-weging in de richting van zijn vestzak. Onze vrienden konden zich niet weerhou-den te lachen bij het beteuterd gezicht van de man, die moest vaststellen, dat zijn wapen dat hij nog voor een uur op zijn hart droeg, er nu niet meer was.

— Mijn vriend is handig, niet ? spotte Rafles, die met zijn hoofd een beweging maakte in de richting van Charles, die de revolver te voorschijn had gehaald en tar-tend met het wapen speelde.

— Wat verlangen jullie van mij ?

— Wij wilden je enkel verwittigen, dat nog deze week de bende van Lardner opge-vouwen wordt. Zo je niet de doos in gaat, zal je wel verplicht zijn naar een andere baan uit te kijken.

— Je spreekt heel stout. Wie ben je ?

— Iemand uit Londen, waar jij nog niet zo heel lang verdwenen bent.

— Hoe weet jij...

— O zo lastig is dat niet te vinden, je Londens accent heb je nog maar steeds niet afgeleerd. Jij schijnt in iedergeval nog niet gehoord te hebben, dat ik ook Londe-naar ben.

Rogers antwoordde niet. Hij staarde on-beweeglijk de twee onbekenden aan en wachtte op wat komen zou.

— Heb je ooit van de derde graad be-handeling horen praten.

— Waarom vraag je dat ?

— Om te weten of wij ze zullen moeten

toepassen om je aan het spreken te krijgen.

— O, jij moet nou niet denken, dat je met een luierkind te doen hebt. De G-men hebben dat drie dagen geprobeerd, dan hebben ze mij moeten lossen.

— Je schijnt erg moedig te zijn. Maar er zijn een hele boel mensen, die zich zelf overschatten.

— Of ik spreek of zwijg, voor mij is het resultaat toch hetzelfde en ik verkies mijn vrienden niet te verraden.

— Vrienden, zei Rafles op minachtende toon, vrienden die je in de handen van de politie laten en je niet eens het tiende geven van de winst. Daar heb jij toch recht op. Bedriegers noem ik dat.

De schurk zweeg enkele minuten. Hij boog zijn hoofd als stemden de woorden van Rafles hem tot nadenken.

— Ik behandel mijn medewerkers met meer fair-play. Uw chef beschouwt u als werktuigen, als machines.

— Verraad zou heel zeker mijn dood betekenen !

— Onzin Rogers, daar moeten zij eerst de kans toe krijgen. Trouwens jij bent man genoeg om je te verdedigen.

— Neen, zei de bandiet, speculeer er maar niet te veel op, dat ik een woord zal lossen.

— Uitstekend, antwoordde Rafles, Charles bindt hem om te beginnen.

Charles liet zich dat geen tweemaal zeggen en een ogenblikje later lag het bende lid van Lardner aan handen en voeten gebonden op de grond.

— Je kan hier blijven tot je spreekt. Wij hebben tijd in overvloed.

— Ik begrijp niet, waarom ik precies je slachtoffer moet zijn.

— Toeval, als je wilt en ook wel, omdat ik je al een beetje ken en je een graad wijzer acht dan je vriend Conway.

— Lardner was toch ook in de bar. Waarom neem je de baas niet in de plaats van een ondergeschikte, die niets in de pap te brokken heeft.

— Er kan mij niemand verplichten op je vragen te antwoorden, Rogers, maar weet nu, dat ik een ondergeschikte moest lastig

vallen om een inlichting te bekomen.

— Erg moedig is dat toch ook niet.

— Misschien, maar wie mij kent spreekt zo niet Rogers.

De man trachtte zich een beetje gemakkelijker te leggen en wrong met zijn voeten om de koorden een weinig lossen te krijgen, iets dat hem niet gelukte want Charles was niet aan zijn proefstuk op dat gebied.

— Wie ben jij eigenlijk.

Rafles lachte.

— In Londen heeft men als er van mij sprake is. Nog nooit gehoord van John Rafles ?

— Rafles... murmelde de bandiet en hij kreeg erg last met zijn speekselklieren, die plotseling verdroogd schenen. Ben jij...

Hij voleinde zijn vraag niet, doch loerde naar de mannen, die geamuseerd op hun stoel zaten.

— Nou, wa tdenk je er van. Zou het de moeite lonen om te spreken. Ik heb je gewaarschuwd, Rogers.

— Zij zullen mij doden, herhaalde de bandiet nogmaals. Indien ze weten...

— Geen flauwigheden, Rogers. Ik verzeker je dat ze daartoe de kans niet meer krijgen en bevestig tevens dat je niet meer vrij uit gaat, voor dat de operatie afgelopen is.

— Moet ik hier dan zo blijven liggen ?

— Ik denk dat het beter is dan in de handen te vallen van de politie. Trouwens, zie ik wel dat je de zaak begrijpt. Maar zeg nou eens, waar bewaart Lardner het geld ?

— Heeft hij nog nooit verteld.

— Je bent een leugenaar. Waar betaalt hij je loon uit ?

— In zijn huis.

— Dat noem ik een flink antwoord. In welke plaats, welk verdiep ?

— In de zitkamer op het eerste, maar dat heeft er toch niets mede te maken.

— Waar staat de brandkast ?

— Lardner heeft geen brandkast.

— Ben je daar zeker van ?

— Helemaal.

— Je verraad je zelf, Rogers. Als je werkelijk weet dat die ellendige schurk over geen brandkast beschikt, dan weet je zeker waar hij de buit verbergt.

— Nooit heb ik daarvan iets bemerkt.

— Ik zie dat het nodig is je geheugen wat op te frissen. Gooi hem in de badkamer Charles. En maak geen lawaai, kerel of je zal er voor boeten...

— Ik heb hem een licht slaapmiddeltje

opgegeven, voor morgen zal hij je geen last meer berokkenen, zei Charles, nadat hij Rogers naar de badkamer had getransporteerd. Wat ben je nu van plan te doen ?

— Lekker te gaan slapen, ook voor jou zal dat goed zijn, Charles. Je zult zeker nog wel weten dat wij morgenmiddag, eigenlijk deze namiddag, een afspraak hebben met de zakelijke directeur der verzekeringsmaatschappij The Eagle.

HOOFDSTUK V

Easter misrekent zich

Na de mislukte poging van Easter, die zijn helpers opdracht had gegeven Malcolm te dwingen naar hem toe te komen, had deze begrepen dat Malcolm geen katje was om zonder handschoenen aan te pakken en vooral de manier van optreden van de zogezegde privé-detective stemde tot nadenken. Temeer, daar Rocker en Lilvers, die de opdracht moesten uitvoeren zeer kranige kerels waren. Door de schuld van die verdome hond was Rockers in de handen van de politie gevallen, gelukkig had Livers nog door zijn stoutmoedige sprong door het raam de vlucht kunnen nemen. Het spel stak anders heel flink in mekaar, maar zij hadden buiten de waard, dat was Malcolm, gerekend. Als ze die te pakken kregen zouden de jongens er hem van doen lusten, daar kon hij op tellen.

— Misschien was ik wel een tikje te overhaast, bedacht Easter zich luidop, maar dat mijn voorgevoel mij andermaal niet heeft bedrogen en dat de kerel heus een gevaarlijk iemand is, dat blijkt thans wel heel duidelijk.

Indien de directeur van de verzekeringsmaatschappij-gangsterbende deze bedachtzame en wijze overweging enkele uren vroeger had gemaakt, zou hij niet zo een flater hebben begaan en zeer zeker wat voorzichtiger zijn opgetreden. Thans had hij zijn ware bedoelingen verraden en zijn

vijand de gelegenheid gegeven in zijn kaarten te lezen. Easter was verstandig genoeg om te begrijpen hoe hij door zijn overhaast optreden de zaak verkorven had, doch anderzijds was deze van zoveel belang dat hij er alles voor moest op het spel zetten. Tien miljoen dollar was bepaald geen kleinigheid en zo de omstandigheden werkelijk stonden zoals Malcolm hem had voorgespiegeld, dan was het hoog tijd dat hij dapper van zich ging afbijten. Hij bleef echter van mening, dat in dit geval de aanval de beste verdedigingstactiek was. Hij moest trachten de andere te overtuigen van zijn meesterschap, dat was een eerste vereiste om de overwinning in de wacht te slepen.

Die nacht had de bende, die uit niet meer dan zes leden bestond dan ook krijgsraad gehouden en onmiddellijk had Easter twee mannen uitgezonden om de zogezegde Malcolm op te sporen. Hij had bevel gegeven, dat zij hem elk uur moesten op de hoogte houden van de ontwikkeling van de toestand, waardoor hij tevens in de mogelijkheid zou verkeren hen ter hulp te roepen in geval van nood.

Zo kwam het dat die namiddag Easter rond twee uur in zijn kantoren van Beaverstreet slechts een zwakke lijfwacht om zich had van twee zijner handlangers. Hij verwachtte er zich niet in het minst aan,

dat de onbekende zijn gegeven belofte, hem rijpelijk ging overleggen, kon hij moeilijk anders dan zich zelf voor idioot schelden. Het laatste telefoonbericht, dat hij van Lilvers ontving, bevatte geen enkel gunstig bericht, als het zo verder ging, ging het er op lijken, dat hij met zijn opsporingen in een hopeloos slop geraakt was.

— Joe, dadelijk Leaton aflossen. Zij zitten in de taveerne Rio. Bel je me, zodra je daar gearriveerd bent. Leaton stuur je onmiddellijk hier naartoe en Lilvers druk je nog eens extra op het hart, dat hij er absoluut alles moet op zetten, om die verwenste herrieschoppers te vinden.

— Begrepen. Zal ik de auto nemen ?

— Neem liever een taxi. Je kan nooit weten wat er ondertussen voorvalt.

— Is je vrees niet een beetje overdreven ?

— Ik weet wat ik doe.

De man verdween, terwijl Easter naar zijn enige helper, die bij hem bleef het grondplan van een huis toeschoof.

— Herken je dat, Mack ?

— De andere bekeek enige seconden de tekening.

— Het postkantoor van...

— Je bent er. Het zal trouwens de tweede maal zijn, dat jij aan een overval op dat huis zult deelnemen.

— Niet mis. Voor wanneer ?

— Aanvankelijk was ik van plan er aanstaande Woensdag op los te gaan. Het geld voor de lonen der fabrieken komt op die dag aan.

— Zo komt dat dan niet over de bank ?

— Neen, je weet toch zo goed als ik, dat in dat stadje helemaal geen bank bestaat en na de overval op de kassier van een der fabrieken, schijnt er de directie de voorkeur aan te hebben gegeven, het geld op het postkantoor te laten komen.

— Kan je gissen hoeveel er bij benadering te halen is ?

— Dertig à vijf en dertig duizend dollar. In elk geval toch zoveel, dat het de moeite loont om de verplaatsing te doen.

Eensklaps rinkelde de telefoon. Easter

die ongeduldig op nieuws wachtte sneed het belletje direct de adem af.

— Hallo, mister Easter, hoorde hij een onbekende stem vragen.

— Hij zelf, antwoordde hij enigszins aarzelend.

— Hoe maakt u het ?

— Je hersens zijn toch geen teems zou ik menen. Ben je al vergeten, dat ik wou informeren naar de percent, die je mij wou toestaan.

Easter kon moeilijk zijn oren geloven. Was dat mogelijk, dat Malcolm zijn stoutmoedigheid zo ver dreef, dat hij nog dierf opbellen na al hetgeen voorgevallen was. De gangster besloot door voorkomendheid de man aan het lijntje te houden.

— Ah, jij bent het Malcolm. Natuurlijk heb ik reeds een beslissing genomen. Ben je in de omgeving.

— Ik ben in elk geval zo ver, dat je mij niet kan krijgen.

— Malcolm wij hebben geen tijd om te schertsen. Meen jij ook niet dat wij elkaar een paar onhelderingen verschuldigd zijn ? Waar kan ik je komen vinden.

— Wel Easter wij hadden, zo ik mij niet vergis, toch een afspraak voor deze namiddag, niet ?

— Ja inderdaad, bijna was dat mij ontgaan, wanneer mag ik je verwachten.

— Laat ons zeggen over een vijftal minuten.

— In orde ik zal je verwachten.

Een geklik in het apparaat wees er op, dat Malcolm ingehaakt had en Easter deed hetzelfde, doch het was alsof zijn hand niet zo vast was als deze waarmede hij de hoorn had afgehaakt.

— Hij komt, zegde hij kortweg aan zijn helper.

— Zou hij zo idioot zijn, opperde deze als bezwaar tegen de geloofwaardigheid van het gezegde van zijn chef.

— Bel dadelijk de jongens op.

— Dat was ik al van plan.

Easter nam zelf reeds de hoorn af, doch voor hij het nummer van de Rio vormde riep hij luidkeels zijn secretaresse.

— Corry.

Het meisje verscheen onmiddellijk, want zij kende haar chef als een eerste klas bullebijter.

— Hebt u geroepen, mijnheer ?

— Zou ik geloven. Sluit dadelijk de deur en laat niemand binnen. Eerst mij verwittigen.

— Jawel chef, zegde zij onderdanig.

Zij trok de deur achter zich toe, doch Mack en Easter hoorden haar een gil slaken. De twee mannen keken elkaar betuurd aan en Easter vergat te bellen. Rafles stond voor hen.

— Good afternoon gentlemen, deed hij luchtig en ongevraagd zette hij zich in een zeteltje.

— Ik merkte tot mijn grote verwondering, dat de deur niet op slot was, zegde hij een beetje sarcastisch, en het is heus de schuld niet van je bevallige secretaresse dat ik jullie zo kom storen.

— Jij schijnt er ongewone methodes op na te houden.

— En jij schijnt het spreekwoord van de splinter en de balk nooit gekend te hebben.

— Moet ik daar voor een zinspeling in zoeken, Malcolm ?

— Dat kan je doen als je wil, maar ik zal het je niet al te lastig maken. In mij is de gedachte nog nooit opgekomen te trachten een mens in zijn blote body te ontvoeren.

— Ik moet je gelukwensen met je ongevenaarde stoutmoedigheid.

— Nou man, als je kon raden met welke bedoelingen ik binnengekomen ben zou je nog een heel stuk raarder hebben opgekeken. Tussen haakjes gezegd en van beleefdheid gesproken, gewoonlijk excuseert men zich als je gaat telefoneren als er bezoek is.

— Smikkel houden, Malcolm, wie laatst lacht best lacht, dat moest jij, die toch zo sterk bent in spreekwoorden, zeker weten.

— Staat dat in de Bijbel ?

— Misschien niet, maar hou je dat maar voor gezegd.

— Eerst zien en dan geloven.

— Genoeg nu. Neem hem even zijn revolver af beval Easter aan Mack, die ongemerkt, dat dacht hij ten minste een

omschrijvende beweging had uitgevoerd en achter Rafles was komen staan. Deze laatste liet zich gewillig aftasten. Bij deze operatie bewaarde hij zijn spotlach en dit werkte prikkelend op de zenuwen van zijn tegenstander.

— Schiet op, deed deze bruoit.

— Niets, antwoordde Mack met een niet-begrijpende tronie.

— Wou je ons wijsmaken, dat jij ongewapend hierheen bent gekomen, blafte hij Rafles aan.

— Weet jij het soms beter dan ik ?

— Welke fatsoenlijk mens loopt nou op straat zonder wapens, zeg mij dat eens.

— Ik moet heus gaan geloven, dat je aan vervolgingswaanlijdt of door de nachtmare bereiden wordt.

Ondertussen had Mack alle zakken van Rafles leeg gehaald. Zijn buit bestond slechts uit een brieven tas, een notaboekje, wat pasgeld een pijp, een vulpen en twee potloden.

— Malcolm hoe lang ben jij in het vak. Mooie pijp, die truc kennen wij. Kom geef dat ding even hier.

Easter draaide de steel los.

— Oh, toch niet. Deze uitroep klonk vertwijfeld en ontgoocheld terzelfdertijd.

Rafles grinnikte vergenoegd en stelde tot zijn grote voldoening vast dat de zelfzekerheid van zijn tegenstrevers een flinke deuk had gekregen.

— Denk jij dat ik mij met zulke futiiteiten onledig houd. Ik heb altijd gedacht dat zulke dingen alleen bestonden in de verbeelding van schrijvers van detectiveverhalen. Ik dank je in elk geval voor de inlichting, ik zal in het vervolg schrander genoeg zijn om zulk een hyper-modern middeltje op zak te steken.

— Als je daar ten minste nog ooit de kans toe krijgt, Malcolm, grijnslachte Easter.

Weer rinkelde de telefoon.

— Hou jij hem in de gaten, Mack, gebod de directeur aan zijn helper, terwijl hij de hoorn aan zijn oor bracht.

— Easter.

— O. K. Lilvers.

— Joe is zopas aangekomen, moest Leaton onmiddellijk naar daar komen ?

— Kom allen hierheen. Ik heb net heel interessant bezoek.

— Neen zeg, is hij dan heus gekomen ?

— Mack houdt er zich momenteel mee bezig. Kom vlug, wij hebben geen tijd te verliezen.

Hij haakte in en zich tot Malcolm richtend zegde hij spottend :

— Hoe meer zielen hoe meer vreugd. Wij krijgen dadelijk nog een paar intieme vrienden op bezoek, Malcolm.

— In afwachting kunnen wij wel aardig een beetje keuvelen, niet ? antwoordde Rafles droogjes.

— Natuurlijk kunnen wij dat. Ja apropos, wat die twintig procent betreft, ik vind dat een beetje overdreven hoor.

— Je kan toch zeker niet verlangen dat ik voor je schoon ogen ga werken Easter, zoveel gezond verstand heb je nog wel, zou ik menen.

— Ik denk dat onze onderhandelingen op een dood punt gekomen zijn als je zo verder gaat. Ik was anders van plan geweest je redelijke voorstellen te doen.

— Laat mij toe je te zeggen, dat ik mij dat heel moeilijk kan voorstellen van jou, die redelijkheid bedoel ik, na alles wat er gisteren is voorgevallen.

— Je zal direct wel een heel toontje lager zingen. Maar vertel mij nou eens met welke smerige bedoelingen jij naar hier bent gekomen ?

— Easter, bescheidenheid behoort evenmin tot je deugden. Zou je ook niet denken, dat dat mijn zaken zijn. Maar mag ik je doen opmerken, dat het voor vreemde ogen heel interessant moet zijn om ons bezig te zien.

— Voorlopig zal niemand daaraan enige pret beleven.

— Denk jij. Ik zou indien ik in jou plaats was aan dat stuk tijger, dat je hier hebt staan bevel geven zijn speelgoed op te bergen.

Rafles maakte terwijl hij deze woorden uitsprak een hoofdbeweging in de richting van het raam. Easter keek die richting uit en bemerkte hoe een ruitenwasser zichtbaar werd. De werkman liet zich van de bovenverdieping langzaam naar beneden zakken. De vensterbanken waren zeer

breed, zodat hij gemakkelijk vasten voet vond om zijn werk aan te vatten. Hij wierp even een vluchtige blik in het bureau en begon de ruiten af te wassen.

— Wat moet die hier ? vroeg Easter merkbaar geërgerd.

— Wat ben jij toch weinig praktisch aangelegd, Easter. Voortgaande op je praat zou ik denken, dat jij de ruiten zou laten vuil worden tot je zou twijfelen of er venster- of mat glas in staat. Voor mijn part kunnen wij rustig verder praten. Zou je mij niet kunnen inlichten waar jij jou ring bewaart.

— Jij hebt toch zeker niet gedacht, dat je mij zo makkelijk kon afzetten.

— Er is hier geen sprake van afzetterij, mijnheer de directeur, ik wou het kostbare ding heel fatsoenlijk meenemen.

— Durf jij je mond opendoen over eerlijkheid en fatsoenlijkheid.

— Wind je niet zo op, Easter, voor mensen van jou standing en met zo een titel maakt zo iets bepaald een slechten indruk op buitenstaanders. Nou je wilt mij dus die kleine inlichting niet eens geven ?

— Krankzinnig van jou, zo iets te denken. Er zal niemand iets aan verliezen als ik je van kant laat maken.

— Heu, had ik niet van jou gedacht Easter, de vuile karweitjes laat je dus door anderen opknappen, verbaasde zich Rafles. Neen...

Een rinkelend geluid van vallende glasscherven brak zijn zin af en deed de drie mannen opkijken.

De ruitenveger stond daar als een belazerde hond en staarde onnoozel op het resultaat van zijn onvergeeflijke onhandigheid.

— Pardon heren, stamelde hij, ik kan er niets voor. Zal ik even opruimen ?

— Onnodig kerel, verdwijn onmiddellijk.

De man schrok zo geweldig van dit ruwe antwoord, dat hij voor een tweede maal met zijn volle gewicht tegen de ruit aantuimelde, zodat een groot stuk glas weer rinkelend aan scherven sloeg.

— Maar wat een uilskuiken hebben ze ons nou op de nek gestuurd ? brulde de verzekering directeur.

— Het spijt mij geweldig, sir, maar...

nee, zo kan ik dat natuurlijk niet laten liggen. Even wachten, heren en dan is alles weer perfect in orde.

Zonder de reactie op zijn voorstel, dat hij tamelijk imperatief had uitgedrukt, af te wachten kroop de man door het gebroken vensterglas en sprong lenig als een kat in de kamer.

Hij maakte het touw, waaraan hij vasthing los, plaatste zijn emmertje op de grond en maakte aanstalten om de glaszerven zorgvuldig bijeen te scharrelen.

In gebukte houding was de man in de nabijheid gekomen van Mack. Plots greep hij diens benen vast en sloeg de man tegen de grond. Op datzelfde moment schoot Rafles op Easter af, greep hem bij zijn twee armen en klemde deze rond de leuning van de stoel. Dan greep Rafles vlug zijn vulpen, die nog op de tafel lag, draaide de kop los en bedreigde Easter met een revolver.

Ook de ruitengever was ondertussen klaar gekomen met Mack. Easter werd uitgenodigd zijn handen in de hoogte te steken. Charles had Mack stevig gebonden aan handen en voeten zodat hij vrij kwam voor ander werk. Rafles beval hem onmiddellijk Easter te fouilleren en te ontlasten van zijn wapens. Toen zij daarmee klaar waren, beval Rafles aan Easter :

— En nu de ring.

— Nooit, siste deze tussen zijn tanden.

— Willen wij hem eenvoudig ontvoeren ? vroeg Charles.

— Hoop jij zo de ring vast te krijgen, trachtte Easter aldus tijd te winnen.

— Hij draagt de ring op zich, daar ben ik heilig van overtuigd, zegde Charles terwijl hij zijn ijverig onderzoek herbegon.

Hij stopte zijn onderzoek en scheen na te denken. Alsof hem plotseling een geniale gedachte door het hoofd schoot, greep hij Easter bij zijn das.

Easter liet zijn vuist eensklaps met volle geweld neerkomen, hij had bedoeld op Charles zijn hoofd, doch deze kon nog net ontwijken, zodat de slag slechts op zijn schouder afschampte. Hij reageerde onmiddellijk en diende Easter zulk een opstopper toe, dat deze voor de eerste minuut

knock-out lag.

Charles knoopte de das los en het duurde niet lang vooraleer hij de ring, die in de knoop verwerkt zat te voorschijn haalde.

— Gevonden, juichte hij.

Hij overhandigde het kleinood aan zijn meester en trok vlug zijn blauwe overall uit.

— Vlug nu, beval Rafles de bende kan elk ogenblik hier binnen vallen. IJlings snelden de twee vrienden het bureau uit, zij stelden nog in het voorbijlopen vast, dat de juffrouw verdwenen was, doch in haar zenuwachtigheid de deur had opengelaten. Onze twee vrienden namen heel bedaard de lift en geraakten zo beneden. Voor het gebouw bevond zich een taxi.

— Wallstreet a.u.b.

Zij hadden het plan opgevat voor zij zich regelrecht naar hun hotel begaven eerst verschillende straten te doorkruisen om mogelijke achtervolgers kwijt te spelen.

Charles schoof het glazen schuifdeurtje dicht, dat de chauffeursplaats scheidde van de hunne. Toen zij om de hoek reden bemerkte Rafles, dat een andere wagen voor het gebouw, dat zij net verlieten, stilstond en dat drie mannen haastig het huis binnensprongen.

— Net op tijd, merkte hij voldaan op. De jagers zullen gek staan te kijken als ze bemerken, dat het wild de pist uit is.

— De zaak is vlot voor mekaar gekomen. Het had veel erger kunnen zijn, meende Charles.

— Wij hebben ring nummer zes in ons bezit. Alleen Lardner, en de erfenis ligt in bereik.

Enkele ogenblikken bleef het stil tussen de twee vrienden. Zij keken uit het raampje en speurden of ze niet gevolgd werden.

Eensklaps merkte Charles op :

— William, we gaan een verkeerde richting uit.

Rafles rukte het schuifdeurtje open.

— Chauffeur vergis je je niet. We moeten Wallstreet hebben.

— Toch niet mijnheer. Ten einde de drukke straten te vermijden, maak ik een kleine omweg.

— Maar je gaat toch helemaal in de richting van de rivier.

— Natuurlijk dat is ook de enige weg waar je een beetje rustig kan rijden.

— Zo.

Hij schoof nadenkend het glas weer dicht en hij trachtte in het spiegeltje boven het stuurrad het gelaat van de chauffeur in het oog te krijgen. Doch alles wat hij te zien kreeg was de bovenrand van de pet. Dit versterkte in hem de mening dat de chauffeur echter heel goed geplaatst was om zijn klanten gade te slaan.

— Wij rijden bepaald de verkeerde richting uit, hield Charles vol.

— Ik weet het, doch doe of je er netjes inloopt. Wij zullen afwachten wat de man eigenlijk in het schild voert.

— Is het niet beter, dat wij dat risico niet lopen. Zouden wij niet uitstappen.

— Dat zou tot niets leiden.

— Beter voorkomen dan genezen.

— Zwijg nu en hou je klaar.

Zij waren nu in de onmiddellijke omgeving van North River gekomen. Aan hun rechterzijde strekten zich de kaden uit, waarop zich wegens een gedeeltelijke staking der havenarbeiders niet zo een drukte heerste als gewoonlijk. Plotseling wierp de chauffeur het stuurwiel met een ruk om en vooraleer Rafles of Charles het konden voorkomen bolde de wagen een leegstaand magazijn binnen.

Als door een springveer bewogen schoot Rafles recht en trok de revolver die hij Easter ontnomen had. Hij was woedend en hij scheen zich aan deze plotse wending van de situatie niet helemaal verwacht te hebben. Hij rukte het glasdeurtje open en drukte de chauffeur het wapen in de nek.

— Dadelijk stoppen, beval hij.

De chauffeur reed kalm verder de hangar in.

— Voor de laatste maal, stoppen en terugrijden.

De wagen had thans bijna het einde van de hangar bereikt. Maar in plaats van de grote uitgangspoort door te rijden zoals Rafles had verwacht, dat hij zou doen, gaf de chauffeur ogenschijnlijk gehoor aan het

gegeven bevel en draaide zijn wagen en reed terug in de richting van de ingang.

De fout, die onze twee mannen begaan hadden, namelijk hadden zij verwaarloosd en dit tegen hun gewoonte in, een zelf gehuurde wagen voor het gebouw te posteren, zou hun duur te staan komen.

De aandachtige lezer zal al reeds hebben vermoed, dat Rafles en Charles in de wagen gesprongen waren van de bende van The Eagle, die reeds de hele dag op Easter wachtte om in geval van hoogdringendheid dadelijk bij de hand te zijn. Het werd onze vrienden dan duidelijk wat de rol was geweest van de verdwenen secretaresse.

Zij waren nu op ongeveer een vijftal meter van de ingangspoort gekomen. De chauffeur zwenkte opnieuw en wilde net een nieuwe ronde beginnen in de hangar. Rafles liet het echter niet zo ver komen doch sloeg toe. Een knok op de schedel van de chauffeur en deze zakte bewusteloos op zij. De auto verminderde zijn snelheid echter niet, daar de voet van de bewusteloze op de gaspedaal bleef zitten. De stuurloze wagen zwenkte heel gevaarlijk. Rafles werkte zich vlug naar voor door het kleine raampje heen. En hield de wagen ten minste in de goede richting. Net op tijd, want zij vlogen op de muur af. Dan stootte hij de chauffeur zijn voet terzijde en bracht de wagen tot stilstand.

Hij wierp het portier open en duwde de chauffeur buiten. Deze kwam met een doffe plof op de stenen terecht.

Rafles zette de wagen terug in beweging en stuurde op de ingang aan, doch daar verscheen de wagen van de andere bandieten. Rafles' eerste gedachte, die even door zijn brein flitste, was recht op de nieuw aangekomenen in te rijden. Doch gezien de meer dan twijfelachtige resultaten, die zulke aanbeuking met zich brengen, maakte hij liever een zwenkende beweging.

De bandieten in de andere wagen hadden deze beweging gezien doch legden ze zo uit, dat hun makker naar de hoek wilde om hun toe te laten de slachtoffers makkelijker in het nauw te drijven. Zij schoten derhalve niet. Rafles reed ook inderdaad naar de hoek. In het zijspiegeltje zag hij dat nog een andere auto ondertussen de hangar kwam binnengereden. De toestand

werd lastiger met twee tegen een. Hij vertraagde enigszins tot de andere wagens de ene tot op twintig meter en de tweede nog een weinig verder achter hem waren gekomen. Met een heel handig uitgevoerde zwenking kwam hij plots met zijn voorkant net midden de twee wagens in te staan.

De bandieten zagen nu, dat het niet hun handlanger was die achter het stuurwiel zat. Zij opende dan ook zonder aarzelen het vuur op hun meer dan vermete tegenstanders. Charles beantwoordde onmiddellijk het eerste salvo en slaagde er in de voerder van de eerste wagen buiten gevecht te stellen. Doch ook de gangsters hadden leren schieten. Op nauwelijks tien meter van de reddingbrengende ingangspoort sprongen bijna tegelijkertijd de twee achterbanden van de wagen van onze vrienden. De auto zwenkte uiterst gevaarlijk en bleef dan gekortwiekt tegen de poort staan.

Raffles stootte het portier open en gleed behoedzaam uit de wagen. Charles gelukte het niet uit de wagen te komen, doch plat op zijn buik in de auto liggend schoot hij door het kiertje van de deur. Het ging er om hun leven. Hier pastte geen sentimentaliteit en onze twee vrienden schoten ditmaal om te raken, en goed te raken.

De bandieten gaven zich echter ook niet bloot en schoten van uit hun stilstaande wagens. Er bleven dus nog vier gangsters over. Raffles begreep goed dat zij zich moesten bloot geven, wilden zij definitief

gedaan maken met hen. En het had er dus allen schijn naar, dat ook de bandieten dat begrepen.

Aan de beide kanten was men dus in onzekerheid hoe een beslissing kon worden afgedwongen. In deze overdenkingen werden de beide partijen opgeschrikt door het geloei der politieautos. Dit geluid deed aan weerszijden de schietpartij ophouden.

De komst van de politie betekende voor alle twee hun veroordeling. Vooral voor Raffles zou de inmenging van de politie niet erg aangenaam zijn met het oog op het volvoeren van zijn plannen.

Onze vrienden zagen de bandieten uit hun wagens springen en in allerijl op de vlucht slaan langs de poort aan de achterzijde. Charles en Raffles hielden zich muisstiel en wachtten af wat zou voorvallen.

Wat toen gebeurde had zeker niemand verwacht. Een politiewagen verscheen aan de uitgang en blokkeerde de poort en veraste de vluchtende Easter en zijn mannen. Deze poort gaf namelijk niet uit op een omheinde opslagplaats doch wel op een straat.

Van deze uiterst gunstige gelegenheid gebruikmakend sprongen Raffles en Charles buiten en zetten het op een lopen en dank zij de menigvuldige kronkelende straten en stegen van deze wijk konden zij ontsnappen aan de achtervolging van de politie.

HOOFDSTUK VI

De zoveelste stap vooruit

— Daar zijn we weer mooi tussenuit gekomen, wreef Rafles zich vergenoegd in zijn handen.

Onze twee vrienden zaten al weer veilig op hun kamers van hun hotel.

— Maar William als de zaken zo verder gaan, als wij ze de laatste dagen heb te verduren gekregen hier in de onderwereld van New York, dan zou je er op de duur wel genoeg van krijgen, alhoewel ik er ook mijn genoegens aan heb.

— Dergelijke onzin heb ik je al duizendmaal horen uitkramen, ik weet maar al te goed, dat je het niet meent.

— We hebben maar net op het randje af van de nederlaag gestaan.

— Wij hebben, dat zegt allemaal niets. Wij zijn er toch weeral doorgekomen en dat we eens tegen de lamp zullen lopen, daar geloof jij zelf niets van.

— Laat horen wat je in je pijlenkoker hebt zitten.

— Ik ben zinnens deze maal een groot gedeelte van de som die wij gaan in de wacht slepen te besteden aan de vervollediging van mijn laboratorium. Ik moet daar nog een paar instrumenten kopen, die verschrikkelijk duur zijn. Ik ga mij bezig houden met de atoomsplitsing.

— Je gaat toch zeker de wereld niet veroveren?

— Verre van daar, ik zou het zo ver willen brengen, dat deze bijzondere ontdekking zou aangewend worden voor meer humanitaire doeleinden.

— Maar zou ik ondertussen eens niet beter gaan uitkijken hoe onze brave Rogers het maakt.

— Ga je gang.

Terwijl de jonge man in de badkamer verdween om zijn logé even een bezoek te brengen, was Rafles met zijn gedachten bij zijn medewerker, waarover hij niet te

klagen had, want hij wist, dat Charles zo hij eens van tijd tot tijd een opwerping maakte, die iemand, die hem niet zoo grondig kende als Rafles, zou hebben kunnen uitleggen als een uiting van vage vrees, meer poseerde dan wat anders.

Weldra verscheen Charles opnieuw in de deuropening.

— Ik heb de indruk, dat hij niet al te lang zal slapen, zegde hij; die pil heeft goed gewerkt.

— Alle respect voor je paardemiddel, Charles, maar ik ben zeker, dat de voorzienigheid hier ook voor een groot deel tussen is. De man heeft zeer zeker ettelijke slapeloze nachten achter de rug en moeder natuur doet zich gelden. Maar ik ben van oordeel, dat hij al veel te veel van zijn voor hem even kostbare tijd heeft ver-slapen, schud hem nou maar wakker.

Charles vulde een glas met water en wierp het over de half slapende, half ver-sufte Rogers. Deze trok de ogen open en grolde, dan scheen hij echter weer neiging te vertonen om in te dommelen.

— Denk jij nou werkelijk, dat je hier op villegiatuur bent kerel, vroeg Charles spottend. Hij maakte een handdoek nat en sloeg Rogers in zijn gelaat tot hij klaar wakker was.

— Wacht even beste vriend, ik zal je verband even losmaken.

Charles maakte de koorden los, waar-medede Rogers gebonden lag en hielp de man even recht want het zag er naar uit of hij nog erg slaapdrongen was. Hij porde hem dan in de rug en stootte hem voor zich uit de kamer binnen.

— Ha, ha, daar hebben wij onze vrij-buiter weer, begroette Rafles hem. Neem plaats, kerel, daar in die zetel vent ...zo... nu je een beetje uitgerust bent en een beetje van de emotie bekomen, zullen wij waarschijnlijk makkelijk tot een compromis komen, vermoed ik.

— Ik moet anders zeggen, dat je mij weinig voorkomend hebt behandeld. Heb jij geen andere plaatsen om de mensen te slapen te leggen dan die kille stenen vloer van je badkamer.

— Jij doet erg verwend, wij hadden anders de centrale verwarming opengedraaid. Je kan het zo voelen tot hier.

— Ik hoor dat jij er niets op tegen zou hebben om op den grond te slapen. Dat heb ik genoteerd tegen dat er een van jullie mij nog in den weg loopt. Je weet dus welk bed je te wachten staat.

— Dank je voor die waarschuwing. Ik hoop voor jou dat je ooit de kans krijgt deze revanche te nemen ?

— Als je mij doodblaft niet, maar in het andere geval krijg ik die kans zeker vroeg of laat.

— Jij speelt ten minste met open kaart. Rogers, en zulke lui hebben altijd kans bij mij op een goed blaadje te komen. Om je niet al te somber te stemmen kan ik je alvast de verzekering geven, dat geen haar op mijn hoofd er aan denkt je de eeuwigheid in te sturen. Ik heb je trouwens gezegd wie ik ben en het zou mij erg spijten zo ik op dat gebied een slechte reputatie moest hebben.

— Ik moet bekennen, zegde Rogers, dat ik wel sympathie voel voor jou, doch een man heeft maar een woord en ik heb aan Lardner belooft niets te verraden.

— Er zijn omstandigheden, waarin een man zijn woord kan eten zonder afbreuk te doen aan zijn eergevoel, zo onder andere wanneer hij merkt dat hij bedrogen wordt.

— Ik zou nooit willen dat iemand van mij kon zeggen dat ik een zwakkeling ben.

— Misplaatste hoogmoed, Rogers ! Maar wil ik je eens wat zeggen, jij bent veel te goed om met dat schorremorrie waarvoor jij elke dag gevaar loopt er het hachje bij in te schieten om te gaan. Lardner en zijn kornuiten, het zijn niet meer dan een bende misdadige leeglopers die hoe moedig en onbevreesd zij zich ook aanstellen, zo klein van hart en zo verhangen zijn zij aan het geld, dat ze voor enkele dollars de huid van hun vriend zouden verkopen.

Rafles wandelde heen en weer in de

kamer, terwijl Charles elke beweging van de gevangene, die over deze woorden van de gentleman-inbreker ernstig scheen na te denken, volgde.

Je kon het hem aan zien dat hij op het punt stond bekentenissen af te leggen. De grote onbekende deed teken aan Charles, dat hij de man zou ontdoen van de stevige koord die nog altijd om zijn polsen zat. Deze geste verraste de gangster aange naam.

— Wel ? vroeg Rafles, heb je niets te zeggen.

Rogers aarzelde nog even, doch dan was het alsof hij een besluit genomen had.

— Je kan gelijk hebben Rafles, doch voor zover ik je heb leren kennen geloof ik niet dat jij verraad zou kunnen dulden, vanwege je eigen mannen.

— Rogers, het lag niet in mijn bedoeling, door je te terroriseren te bekomen wat ik wilde. Ik veronderstelde dat je zoveel hersens zoudt hebben om in te zien dat jij als bedrogene nooit van verraad kan beschuldigd worden, maar wel de ellendeling de jou wil exploiteren voor zijn vuile karweitjes.

De man antwoordde niet op dit betoog. Hij staaarde de grote onbekende aan en de sporen van de innerlijke tweestrijd waaraan hij ten prooi was, waren duidelijk van zijn gelaat af te lezen.

— Zeg nou eens eerlijk hoeveel verdien jij nou.

— Honderd dollar per week.

— Schandelijk weinig. Ik weet wel, dat je daarmee een royaal leventje kan leiden, maar als je een klein beetje kan rekenen zal je inzien dat ik volkomen gelijk heb.

— Lardner beweert, dat hij voor ons he tgedd bijhoudt voor het geval, dat wij om de een of andere reden de vlucht zouden moeten nemen en soms een zekere tijd inactief zouden moeten blijven.

— De uitvluchten zijn er natuurlijk om gebruikt te worden, maar als hij alleen zijn biezen pakt blijven jullie zonder een cent achter.

— Dat zal hij nooit wagen.

— Dat is een mooie droom van jou.

— Dan vermoord ik hem en al de anderen zullen hetzelfde doen... Als hij me dat durft smeren na hetgeen de G-men mij deze week aangedaan hebben dan...

— Ik zou maar wat minder bloeddorstig doen een verwittigd man is er twee waard.

— Wat wil je nou eigenlijk van mij.

— Eerstens wil ik weten, waar je chef zijn geld verbergt.

— Ben je goed zeg. Of Lardner er mee aan de haal gaat of jij, blijft voor mij hetzelfde.

— Mis, ik beloof dat jij en de andere hun rechtmatig deel zullen krijgen.

— Je bent heus vermakelijk Rafles maar mij vang je zo niet. Ik ben niet gek hoor.

— Ten tweede ging Rafles onverstoord verder, ontving ik graag enige inlichting over een speciale ring, die in het bezit is van Lardner.

Hij haalde de ring, die hij een paar uur te voren van Easter had afhandig gemaakt, te voorschijn.

— Ken je zo een ring ?

De bandiet bekeek aandachtig de ring, die de grote onbekende hem voorhield.

— Natuurlijk ken ik die, maar ik zou niet weten wat voor speciaals er aan is.

— Heus niet ? Jammer. Luister Rogers jij blijft in elk geval hier tot ik de beurs van Lardner heb gelicht. Ik breng je stellig het deel dat ik je voor jou en je makkers beloofd heb.

— En Lardner dan.

— Die staat bij de politie slecht aangeschreven. Ik zal er voor zorgen dat je de eerste jaren van hem geen last meer krijgt.

De bandiet bleef enigen tijd stilzwijgend nadenken.

— Goed, sprak hij eindelijk, ik zal spreken maar onder een voorwaarde.

— En die is ?

— Dat jij er voor zorgt dat ik uit de handen der politie blijf.

— Daar kan je zeker van zijn, antwoordde Rafles, maar je kent een mijner voorstellen : indien je het waagt ook maar een cent achterhouden van het geld, dat ik je voor je zogenaamde makkers, met hoeveel zijn jullie weer ?

— Met vier, zonder Lardner en zijn aanhoudster natuurlijk.

— Dan, in dat geval bedoel ik, kom je van een kaler reis thuis dan wanneer de politie je zou in de handen krijgen.

Rogers knikte ten teken van instemming.

— En nu spreek op.

Terwijl de man de gevraagde inlichtingen bezorgde en uitvoerig vertelde over de wijze waarop Lardner te werk ging en welke plannen hij koesterde bood Rafles hem een sigaar aan, hij liet zich voldaan in een zetel vallen Charles hield echter voor alle zekerheid zijn vinger aan de haan van de revolver.

HOOFDSTUK VI

Lardner wordt geliquideerd

Rond tien uur 's avonds telefoneerde Rafles naar het appartement van publieke vijand nummer zes dat zich in de Fifth Avenue bevond. Zijn veronderstelling, dat de bandiet uit was, viel juist uit. Niemand antwoordde en nochtans had hij tweemaal na elkaar, meer dan twintig maal het toetend signaal gehoord, wat hem bewees, dat de telefoon in orde was. Hij had opgebeld van in de telefooncel van een der hotels welke zich in de onmiddellijke omgeving van Lardners woonst bevonden.

Enkele minuten laten stonden Rafles en Charles dan ook voor de deur van het appartement. Rogers had hun bevestigd, dat geen enkele buitengewone versterking was aangebracht. Dit bleek inderdaad zo te zijn. Het duurde dan ook niet lang of Charles had de juiste passende sleutel gevonden. De deur draaide geruisloos open en onze vrienden bevonden zich in een rijkelijk en weelderig ingericht ontvangstsalonnetje, dat alle eer aandeed aan de binnenhuisarchitect, die dit interieur had ontworpen.

Lardner's appartement bestond uit een ontvangstsalonnetje, salonsuite, studio, slaapkamer, badkamer en keuken. Bij de eerste oogopslag vergewiste Rafles er zich van dat de meubels uit de kunstateliers stamden van Driver & Co, een der grootste ameublements-zaken van New York en die schatten verdiende door hun meubels te plaatsten in leegstaande appartementen en ze dan aan woekerprijzen te verhuren. De lui die zulke plaatsen afhuurden waren trouwens over het algemeen mensen, die om een paar duizend dollar niet verlegen zaten. Al dadelijk begreep onze vriend, dat Lardner de duiten die hij zoogezegd spaarde voor zijn benedeleden, op een meer dan gemakkelijke manier aanwendde om zich zelf een weelderig en luxueus bestaan te verzekeren en een lui en lekker leventje te leiden.

Onbegrijpelijk bleef het alleen, dat die mannen zich zo bij de neus lieten nemen.

Of wisten zij toch hoe de zaken eigenlijk stonden, doch zwegen zij uit vrees.

Onze twee vrienden lieten geen tijd verloren gaan en zetten onmiddellijk een inspectietocht in de kamers in.

— Uiterlijk niets bijzonders te bemerken, rapporteerde Charles, het is hier ogenschijnlijk een deftig, voornaam en chique herenappartement.

— Lardner schijnt wel gevoelig te zijn aan de vrouwelijke charme, merkte Rafles op. En hij wees Charles op verscheidene vrouwenfoto's, die alle een en dezelfde persoon weergaven.

— Ik zal even in zijn studio een kijkje nemen... Schrijfpapier, rekeningen van bars en hier... Charles hield even op met spreken en met gefronste wenbrauwen las hij aandachtig een briefje dat hij gevonden had.

« Verwacht dat je van nacht niet later dan half twaalf thuiskomt. Ik kom niet meer naar de Black Swan. De zaak staat er schitterend voor. Esther. »

— Wel, wat heb jij gevonden ?

— Lees even dit.

Hij reikte het briefje over aan Rafles die even nieuwsgierig als zijn vriend de inhoud verslond.

— Uitstekend, keurig... Ja, vandaag gedateerd. Waarschijnlijk eerst van middag besteld per drager. Wij zullen ons zeker niet moeten vervelen tot morgen vroeg om de mislukte gangsterkoning op te wachten, terwijl ons bovendien de eer en het genoegen zal te beurt vallen in contact te komen met die poes, die hij hier op zijn appartement verwelkomt. Een uurtje blijft er ons nog over. Het is daarenboven niet onmogelijk, dat Esther, of hoe die lieve jonge dame ook mag heten, vroeger komt opdagen. Ik ben heus benieuwd om te vernemen welk zaakje nou weer zo mag vloten.

— Ik denk zeker, dat hij minder optimist de toekomst zal inkijken, als wij met zijn geld aan de haal gaan.

— Zijn verborgen safe heb je natuurlijk nog niet gevonden ?

— Nog geen moeite voor gedaan. Maar ik zal er zo dadelijk op uit gaan. Ondertussen zoek jij alles nog eens goed door, ik geloof wel niet, dat wij reuze veel zullen kunnen vinden, maar in het hol van een gangsterleider kan je altijd een of ander interessants ontdekken. Waarom trek je nou opeens zo een rare snuit.

— Kijk eens hier. Charles reikte aan Rafles een stuk verfrommeld papier over, een gedeelte van een briefomslag.

— Jenkins and Denth... Tiens... Filiale New York...

— Zegt je dat niets ?

— Een beetje toch, Jenkins en Denth is zo ik mij niet vergis een der meest solvabele banken van Engeland...

— Als er een briefomslag is, is er ook een brief.

— Er is maar een stuk van een omslag, dus zal er waarschijnlijk geen brief zijn.

— Je begint zeer interessante deducties te maken.

— Rook een sigaar, dat maakt je geest helder.

— Roken ? Hier ?

— Waarom zouden wij niet...

— Maar dan begaan wij toch een fout tegen de elementairste begrippen van een goed detective. Lardner moet toch niet weten dat wij hier zijn.

— Neen, maar ik zou graag hebben, dat hij moest denken, dat inbrekers hem hebben bezocht.

— Dank je wel voor de uitnodiging.

Onze twee vrienden staken elk een geurige sigaar op en zetten hun opzoekingen voort hierbij een zekere wanorde enscenerend, iets dat aan Lardner en zijn vriendin dadelijk de indruk moesten geven van inbraak. Rafles kwam tot de conclusie, dat de bergplaats van het geld zich inderdaad

in de schoorsteen bevond, doch hij gaf er de voorkeur aan deze nu niet te openen. Dit zou ten eerste wel enkele moeilijkheden met zich hebben gebracht en ten tweede was hij er van overtuigd, dat Easter hem het genoeg zou doen even zelf de schatkist te openen.

Tien minuten over elf staakten de twee mannen hun opzoekingen, draaiden het licht uit en stelden zich verdoken op achter de gordijnen van het balkonvenster, die tot tegen de vloer afhingen. Zij hadden niet verwaarloosd in de zware fluweelstof kleine kijkgaatjes aan te brengen.

Charles vergewiste er zich van of wel degelijk van uit de kamer hun aanwezigheid achter de draperijën onzichtbaar was. Voldaan over zijn inspectie kwam hij terug Rafles vervoegen.

De tien minuten, die zij zo geduldig wachtten, schenen hun tamelijk lang toe, doch hun geduld werd weldra beloond want plots hoorden zij een gemorrel aan de deur en in het ontvangtsalonnetje werd het licht aangeknipt. Kort daarop kwam de vrouw, die zij op de foto's gezien hadden, dus waarschijnlijk was dit Esther binnen. Zij wierp haar mantel af en ging naar het bureau. Terwijl zij even in een sleutelbos de passende sleutel zocht, viel haar oog op de schuif, die open stond. Dan viel het haar op, dat op de tafel ook een zekere wanorde heerste. Haar blik bleef even hangen aan de sigarenas, die op de presse-papier lag. Zenuwachtig trok zij de schuif verder open en met hoekige gebaren, die haar groeiende onrust verrieden, griste zij in de hoop papieren, die in de schuif allesbehalve op orde lagen. Dan keek zij rond en het feit drong tot haar geest door : inbraak. Of een huiszoeking ? Inbrekers rookten toch nooit bij hun werk, dat de politie zulke stommiteit kon uithalen, dat kon ze nog aannemen, maar echte vaklui, neen.

Een weinig bekomen van haar verrassing haastte zij zich naar de telefoon. Haar bedoelingen waren niet moeilijk om raden. Lardner moest dringend verwittigd worden in de Black Swan. Was de politie hier binnen gevallen liep hij gevaar aangehouden te worden als hij naar hier terugkwam. Zij vormde het nummer van de bar en dadelijk kreeg zij aansluiting.

— Hallo Tonio.

—

— Hier Esther, is Lardner nog daar ?

—

— Wat zeg je ? Voor een tiental minuten vertrokken.

—

Oh, neen. Erg niet. Ik wenste hem alleen maar te verwittigen, dat ik aangekomen ben. Dag Tonio, tot straks misschien.

Zij haakte de hoorn weer in. Zij liet zich in de bureaustoel vallen. Nadenkend staarde zij voor zich. Blijkbaar brak zij zich er het hoofd over, hoe zij haar vriend best kon verwittigen, dat het niet pluis zat rond zijn woning. En dan opeens was zij vastbesloten het gevaarlijke besluit uit te voeren. Zij was namelijk van plan hem door het balkonvenster lichtseinen te geven, zodra zij zijn wagen zou zien voorrijden. Het was natuurlijk niet ongevaarlijk, want zoiets moest opvallen, maar haar bleef voorlopig geen andere uitkomst. Zij nam uit een kastje een electrisch zaklampje en kwam recht op het raam af, achter de draperijën waarvan onze vrienden zich verscholen hielden.

Plotseling bleef zij staan. Het licht in de voorhall werd aangeknipt en onmiddellijk daarop kwam Lardner binnengestapt.

— Jij bent op tijd, zo sprak hij bij wijze van groet.

Hij trok zijn overjas uit en wierp deze met sjaal en hoed in de naastbijstaande fauteuil.

— Wat scheelt er aan Esther. Jij kijkt zo sip.

Naar hem toegaand fluisterde zij meer dan zij sprak.

— Er is ingebroken.

Lardner fronste de wenkbrauwen en gluurde door zijn spleetogjes de kamer rond en ook hij stelde op zijn beurt de wanorde vast.

— En... vroeg hij nadruk leggend op dit ene woord.

— Ik weet niet. Politie misschien.

— Neen, antwoordde hij, dan hadden zij mij zeker opgewacht.

Hij stapte naar de schoorsteen drukte op een handig verborgen knop en een paneel schoof ter zijde. De brandkast werd zichtbaar. Met een oogopslag

— Vreemd, murmelde hij dan.

— Heeft niemand je gevolgd ?

— Ik meen van niet... Dat is meer dan eigenaardig.

— Heb jij ook niets bemerkt toen je het gebouw bent binnengekomen ?

— Ook niet. Dat is zeker niet het werk van de politie, Esther.

— Maar het geld is niet weg, dus ook geen dieven. Wie kan hier dan wel zijn neus in hebben gestoken.

— Heel zonderling. Ik krijg er geen kop aan. Het schijnt dat Rogers verdwenen is.

— Rogers verdwenen ?

De vrouw trok het voorhoofd op, zodat haar ogen gingen schitteren als grote diamanten.

— Ik weet niet wat ik er moet van denken. Nou ik heb in ieder geval gelijk gehad als ik mijn plan om nog deze week er van tussen te gaan, had uitgevoerd.

— Indien je toestemt vertrekken wij nog deze nacht. De dagen die wij nog langer hier blijven, dienen tot niets, tenzij tot het vergroten van het gevaar.

— Heb jij Jenkins gezien ?

— Ja, hij schijnt voor de zaak te vinden te zijn, maar hij blijkt een zwakke noot voor mij te hebben en hij is geen man, die je met een kluitje het riet instuurt.

— Ik moet je waarschuwen, Esther.

— Je geeft mij ook altijd zo'n akelige opdrachten en dan ben je nog jaloers.

— En wat voert hij in het schild.

— Hij vertrekt nog deze week naar Londen. Hij beweert een zeer intiem vriend te zijn van een man, die ginder alle lijntjes in handen heeft.

— Hoeveel vroeg hij ?

— Fifty-fifty.

— Akelig veel. Maar enfin beter dan niets.

— Hij stelde ook nog een probaat middel voor. Een faillissementenscenering.

— Hij is een echte idioot, hij loopt recht in de klauwen van die...

— Daarover moet jij je niet druk maken. Zorg er maar voor dat wij wegekomen, de grond wordt mij hier te warm.

— Goed, ik zal die verwaande ezel zelf gaan vinden, vooraleer hij de plas oversteeft.

Lardner had de brandkast laten open staan. Hij stapte nu op deze toe.

— Een valies ! gebod hij kortweg aan de vrouw.

Zij bracht hem dadelijk het gevraagde. Samen begonnen zij de brandkast te ledigen. Een hele valies vol met biljetten van tien en vijftig dollar.

Van uit een van de kamerhoeken klonk steenhard een stem :

— Hands up !

Rafles en Charles waren met hun revolver in de hand van achter de draperijen gesprongen en bedreigden de twee personen. Zij kwamen dichterbij, Lardner echter had zijn revolver kunnen grijpen en schoot, doch Esther had hem tegen de arm aangestoten zodat de kogel geen ander effect had, dan een stuk kalk uit de zoldering te slaan. En vooraleer hij een tweede maal de haan had kunnen overhalen sloeg hij langsuit op de grond. Hij had dit te danken aan een meesterlijke jiu-jitsu armgreep van Charles.

— Duivels wijf, raasde de schurk.

— Kalm of ik jaag je een kogel door je kop, ellendeling.

De vrouw schoot plots in een nerveuse lachen.

— Nou heb ik je. Ik heb je eindelijk. Het spijt me alleen maar, dat jullie er tussen gekomen bent, want ik had mij een heel andere wraak voorgesteld.

— Zo... maar zo pas wilde jij hem toch kost wat kost uit de handen der politie houden.

— Natuurlijk wou ik dat. Want dat zou mij ook mijn vrijheid gekost hebben. En dat had ik er niet voor over. En ten slotte moest ik toch zijn geld hebben.

— Je bent al even schrokkerig als hij.

— Neen, strubbelde zij tegen, ik was in overleg met Conway, dat ieder van de jongens zijn deel zou gehad hebben.

— Uitstekend, dat zullen wij aanstonds regelen. Mag ik even je linkerhand zien ?

Zij stak hem dadelijk haar linkerhand toe en had er haar heimelijke pret aan, dat Charles Lardner bond en hem een prop in de mond duwde.

Rafles nam ring nummer één van haar vinger en bekeek hem even in het licht.

— Verdomd, dat is een valse...

— Ah, jullie kwamen voor de ring ? Hoor even hier, ik wil alles wel vertellen, maar kan ik er dan op rekenen, dat het geld uit de brandkast voor mij en de mannen blijft.

— Zeker, want Rogers heb ik daar mijn woord op gegeven.

— Dan zijn jullie het, die hem...

— Ja, ja, maar kom vertel...

— Erg veel is het niet. Lardner heeft deze ring laten namaken, om in het geval hij de originele ooit moest verliezen, hiermede nog verwarring te kunnen stichten. Hij zou er niet voor teruggedeinsd hebben de hele reeks te vervalsen en de uitvoerder van de erfenis te bedriegen. Daarom heb ik contact moeten zoeken met Jenkins. Jullie hebben wel gehoord, dat wij het over hem hadden.

— Wel de bank Jenkins en Denth is helemaal in handen van de gekende groot financier en geldmagnaat Lord Brookland uit Londen. Jenkins en Denth bezitten de macht om de erfenis uit te keren. Nou is die Brookland daar achter gekomen, ken je hem ?

— En of !

— Hij aast nu op een middel om zonder in het bezit te zijn van de ringen de erfenis

op te strijken.

— En de bank Jenkins en Denth ?

— Stribbelt tegen. Daarom wilde Lardner de zoon van Jenkins in het complot betrekken en een tegenvoorstel doen om...

— Wie heeft de echte ring ?

— Lord Brookland. Hoe hij er achter gekomen is, dat blijft mij nog een raadsel. Verleden week heeft een zekere Loran, hij gaf zich hier uit voor Pudleton, maar ik herkende hem zo, zich hier bij ons aangediend. Hij daar, verachtelijk wees zij naar Lardner, heeft zich de ring laten ontfutselen en daarna heeft hij mij gedwongen de valse ring te dragen. Snap je het ?

— Het is met jou ver gedaan, publieke vijand nummer zes.

— Die mislukte bandietenkoning, siste Esther venijnig.

— Dank je voor het geld Lardner en bij wijze van inlichting, over vijf minuten kan je de G-men verwachten.

De bandiet verbleekte van woede. Charles was een handige kerel, dat kon je wel merken want de touwen zaten zo vast rond de gebundene, dat hij bijna bewusteloos was.

— En ik, vroeg de vrouw.

— Jou laten wij lopen tot je zelf dwaas genoeg bent om tegen de lamp aan te vliegen.

— Nou dat ik die lastpost kwijt ben, krijgen ze mij nooit. Ik ga op mijn eentje naar New Mexico en...

— Die reis zal je nog wel even verdagen. Voorlopig ga je met ons op stap. Charles draag jij de valies.

— Waarheen ?

— Wij gaan naar je handlanger, Rogers.

Jullie kunnen samen de aandelen berekenen, nadat wij een kleine vergoeding, hebben afgeteld.

— Dat schikt, lachte de vrouw nog altijd even zenuwachtig.

* * *

— En wij, vroeg Charles aan de onbekende nadat hij de vrouw in haar kamer gebracht en haar zoals aan Rogers een slaapmiddeltje hadden opgegeven, dat hen voor heel de nacht van het lastig gezelschap verlost.

— Verwittig dadelijk James, dat hij onze Swallow klaarmaakt. Wij vertrekken nog deze nacht naar Long-Island. Morgen avond zullen wij dus terug naar Londen kunnen. Wij verwittigen de directie van het hotel maar best niet van ons vertrek. Rogers heeft de kamersleutels. Hij kan dus buiten, samen met Esther.

— En zoals ik voorspeld had, gaat de zaak nog maar verder.

— Niet tot je teleurstelling, dat kan ik je verzekeren, want je gaat iemand terugzien die je nauw aan het hart ligt. Je kan de mooie Venezuelaanse in de woning van haar eigen man op vrijen.

— Valt nog te bezien of zij geen vreselijke wraakgevoelens koestert, zegde Charles, zonder aan zijn eigen woorden geloof te hechten.

Charles liet zich met een zucht in een zetel neer. Rafles keek een paar kranten door en het was heel stil in de kamer.

Charles kon er niets voor, doch de laatste verklaring van zijn chef, dat hij namelijk de gelegenheid zou krijgen Patricia terug te ontmoeten had hem wel uit zijn evenwicht geschokt. Hij wilde het niet langer voor zich zelf verdoezelen, maar deze vrouw was voor hem iets meer geworden dan een medewerkster in spe of een huidige tegenstandster. Voor de buitenwereld zou hij dat voor geen geld ter wereld willen bekennen. Haar verleden was niet zuiver, maar zij was geen slechte vrouw, dat had hij ondervonden. Zij leefde enkel in een milieu dat een compromiterende schaduw over haar bestaan wierp. Hij was er van overtuigd, dat zij, eens dat zij aan hun kant stond een vrouw zou zijn zonder blaam. Hij wilde zich zelf nog niets wijsmaken omtrent Patricia, want al wat hij

zich voorstelde was voorlopig nog slechts een mooie toekomst muziek.

Charles stond op en wandelde met zijn handen diep in zijn broekzakken naar het raam. Voor hem lag het nachtelijk New York. Een labyrint van donkere en lichte huizenblokken, met wolkenkrabbers, die van uit de verte schenen op te rijzen als de rilde Egyptische obelisk. Dof klonk het geluid van de wereldstad tot hem door.

Even overstemde het zware geronk van

een Constellation dit gemurmel, dat bij pozen door een autogetromp akelig gescheurd werd. De rood en groene boordlichten van het vliegtuig schoven verder over New York tot zij eindelijk verdwenen tegen de lichtende avondhemel, waar Charles de zee vermoedde. De grote eindeloze zee, die hem van Londen scheidde.

Raffles kwam Charles opschrikken uit zijn mijmeringen met zijn nuchter :

— Aan het werk, Charles !

E I N D E.

Leest volgende week het spannende verhaal

DE ZAAK BROOKLAND

Druk. MEVA, p.v.b.a, Hove (Antwerpen) Tel. 12084.

